

ทฤษฎีของพอล เอ็ดเวิร์ดส์

ทฤษฎีอิมิตีวิสม์ของสตีเวนสัน เป็นทฤษฎีที่พัฒนามาจากทฤษฎีอิมิตีวิสม์ในสมัยเริ่มแรกซึ่งอยู่ในรูปโครงร่าง ไม่ได้มีเนื้อหาละเอียด สตีเวนสันนำทฤษฎีเหล่านี้ในทุกแง่มุมมาพัฒนาเป็นทฤษฎีที่สมบูรณ์ มีพื้นฐานที่มั่นคง ทำให้มีความน่าเชื่อถือมากขึ้น กระนั้นก็ดี ทฤษฎีของสตีเวนสันก็ยังมีจุดอ่อนสำคัญอยู่หลายแห่ง อันเป็นจุดที่นักปรัชญาสำนักอื่นคัดค้านและโจมตี ได้แก่ ทฤษฎีเรื่องความหมายเชิงอิมิตีฟ ทฤษฎีความหมาย และโดยเฉพาะอย่างยิ่งวิธีการโต้แย้งทางจริยะ ถึงแม้สตีเวนสันจะพยายามชี้ให้เห็นว่าการตีค่าทางจริยะมีรากฐานอยู่บนเหตุผล แต่ข้อสรุปในที่สุดของเขาก็คือ การตีค่ามีลักษณะเป็นอัตนัย เพราะการอ้างเหตุผลทางจริยะไม่เกี่ยวข้องกับคุณสมบัติของสมมติฐาน ข้อสรุปเช่นนี้ได้รับการวิพากษ์วิจารณ์อย่างมาก เพราะขัดกับความเชื่อที่ซึ่งเป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปว่า การตีค่าทางจริยะมีความถูกต้องในลักษณะที่เป็นปรนัยได้ ดังนั้น ในภายหลัง นักปรัชญาอีกคนหนึ่ง คือ พอล เอ็ดเวิร์ดส์ (Paul Edwards) จึงพยายามที่จะนำทฤษฎีอิมิตีวิสม์ของสตีเวนสันมาแก้ไข และขยายความเพิ่มเติมเพื่อทำให้ทฤษฎีอิมิตีวิสม์ มีความน่าเชื่อถือมากยิ่งขึ้น และสามารถอธิบายข้อเท็จจริงต่าง ๆ ทางจริยะได้อย่างครบถ้วน

พอล เอ็ดเวิร์ดส์ แดลงทฤษฎีของคนไว้ในหนังสือ The Logic of Moral Discourse เขียนขึ้นในระหว่างปี ค.ศ. 1950-1951 แต่ตีพิมพ์ครั้งแรกเมื่อปี ค.ศ. 1955 จะเห็นได้ว่า หนังสือของ เอ็ดเวิร์ดส์ตีพิมพ์ เป็นครั้งแรกก่อนที่สตีเวนสันจะแก้ไขทฤษฎีของตนเอง เป็นเวลาหลายปี ดังนั้น ที่กล่าวว่าทฤษฎีของ เอ็ดเวิร์ดส์เป็นการแก้ไขทฤษฎีบางประการของสตีเวนสันนั้น จึงหมายถึง เป็นการแก้ไขทฤษฎีของสตีเวนสันตามที่ปรากฏในหนังสือ Ethics and Language กระนั้นก็ดี ก็ไม่ได้หมายความว่าทฤษฎีในสมัยหลังของสตีเวนสันได้อิทธิพลมาจากทฤษฎีของ เอ็ดเวิร์ดส์ เมื่อดูจากทฤษฎีของสตีเวนสันในสมัยหลัง ถึงแม้เขาจะเสนอวิธีแก้ไขทฤษฎีของเขาเองซึ่งบางประการตรงกับที่ เอ็ดเวิร์ดส์เสนอไว้ในหนังสือของเขา แต่ในเมื่อสตีเวนสันยืนยันว่าสาเหตุที่ทำให้เขาตีค่าทฤษฎีเดิมของเขาไม่ถูกต้องก็คือ เขาเห็นด้วยกับเหตุผลที่วิจารณ์ทฤษฎีของเขา จึงน่าจะเป็นว่าทฤษฎีในสมัยหลัง

ของสติเวณสันไม่ได้รับอิทธิพลทางความคิดแต่อย่างใดจากทรรณะ ของ เอ็ดเวิร์ด แต่ได้
อิทธิพลจากทรรณะของมัวร์แต่ผู้เดียว จึงสรุปได้ว่าทฤษฎีอิมิตีวิสม์ในสมัยหลัง เป็นการ
พยายามแก้ไขปรับปรุงทรรณะของสติเวณสันในหนังสือ Ethics and Language และแบ่ง
ได้เป็นสองแนวด้วยกัน แนวหนึ่ง เป็นการแก้ไขที่สติเวณสันเองเป็นผู้เสนอ อีกแนวหนึ่ง
คือทฤษฎีของ เอ็ดเวิร์ดซึ่งจะกล่าวถึงในลำดับต่อไป ข้อแก้ไขของสติเวณสันและทรรณะของ
เอ็ดเวิร์ดเป็นอิสระต่อกัน ไม่มีอิทธิพลต่อกันและกัน แต่ที่วิทยานิพนธ์เล่มนี้กล่าวถึงทรรณะ
ในสมัยหลังของสติเวณสันก่อนที่จะกล่าวถึงทฤษฎีของ เอ็ดเวิร์ด ทั้ง ๆ ที่เอ็ดเวิร์ดแถลง
ทรรณะของตนเอาไว้ก่อน ก็เพราะต้องการชี้ให้เห็นพัฒนาการทางความคิดของสติเวณสัน
อย่างต่อเนื่องกันไป

ปัญหาเกี่ยวกับการวิเคราะห์ภาษาที่ใช้ในการที่คำทางจริยะที่เอ็ดเวิร์ดสนใจแบ่งได้
เป็น 2 ปัญหา เช่นเดียวกับปัญหาของ สติเวณสันและนักปรัชญาในกลุ่มเดียวกันสมัยแรกเริ่ม คือ
ปัญหาเรื่องความหมายของศัพท์ทางจริยะ และปัญหาเรื่องวิธีการโต้แย้งทางจริยะ สำหรับ
วิธีการวิเคราะห์ความหมายของศัพท์ทางจริยะนั้น เอ็ดเวิร์ดรับเอาวิธีการของวิกเกนส์ไคน์
มาใช้ และเนื่องจากสติเวณสันก็ยึดถือวิธีการแบบของวิกเกนส์ไคน์เช่นเดียวกัน วิธีการ
วิเคราะห์ความหมายของภาษาของ เอ็ดเวิร์ดและสติเวณสันจึง เป็นวิธีการเดียวกัน แต่กระนั้น
ก็ยังมีความแตกต่างกันอยู่ในแง่ที่เอ็ดเวิร์ดดำเนินตามวิธีการของวิกเกนส์ไคน์อย่างเคร่งครัด
กว่า กล่าวคือ วิเคราะห์ความหมายของภาษาโดยดูจากความหมายตามที่คนทั่วไปใช้กันใน
ชีวิตประจำวัน ไม่ได้เป็นการวิเคราะห์ในแบบที่ตั้งทฤษฎีความหมายขึ้นมาเป็นพื้นฐาน แล้วจึง
ทำการวิเคราะห์ความหมายของคำต่าง ๆ โดยอาศัยทฤษฎีความหมายนั้น¹ สติเวณสันนั้น

¹ดูที่หน้า 4 และเชิงอรรถที่ ของหน้านี้ การที่วิกเกนส์ไคน์กล่าวว่า การ
ที่จะเข้าใจความหมายของคำ เราต้องสังเกตการใช้คำ ๆ นั้นและเรียนรู้จากคำ ๆ นั้น
หมายความว่าเราจะต้องไม่วิเคราะห์ความหมายของคำโดยมีความเชื่ออยู่ก่อนแล้วว่าความ
หมายของคำควรจะเป็นอย่างไร หรืออีกนัยหนึ่ง ต้องไม่ตั้งทฤษฎีความหมายเอาไว้ก่อน
เพราะจะกลายเป็นว่า เราวิเคราะห์โดยไม่ตั้งใจให้เป็นกลาง แต่มีอคติอยู่ก่อนแล้วเกี่ยวกับ
เรื่องความหมาย ดู W.D. Hudson, เรื่องเกม, หน้า 45, 54 กว

ถึงแม้พยายามที่จะวิเคราะห์ภาษาโดยพิจารณาจากความหมายที่ใช้กันทั่วไป แต่ก็ได้ตั้งทฤษฎีความหมายขึ้นมาเป็นพื้นฐานสำหรับการวิเคราะห์ ในข้อนี้ สตีเวนสันจึงไม่ได้ทำตามวิธีการของวิกเตนสไตน์ ดังนั้น สรุปได้ว่า วิธีการของ เอ็ดเวิร์ดส์แตกต่างจากของสตีเวนสันในแง่ที่ไม่ได้ตั้งทฤษฎีความหมายขึ้นมาเป็นพื้นฐานของการวิเคราะห์ แต่ใช้วิธีพิจารณาความหมายของคำต่าง ๆ ตามที่ผู้ใช้ภาษาใช้กันในชีวิตประจำวันอย่างแท้จริง และวิธีการเช่นนี้แหละที่ทำให้เอ็ดเวิร์ดส์สามารถแก้ไขทฤษฎีบางประการของทฤษฎีอิมิตีวิสม์ตามที่สตีเวนสันได้แถลงไว้ไปในทางที่ทำให้ทฤษฎีอิมิตีวิสม์ป้องกันตัวเองจากข้อค้านและคำวิจารณ์ต่าง ๆ ได้น่าเชื่อถือยิ่งขึ้น

เนื่องจากปัญหาที่เอ็ดเวิร์ดส์สนใจแบ่งได้เป็น 2 ปัญหาใหญ่ซึ่งที่กล่าวไปแล้ว ในลำดับต่อไปจึงจะกล่าวถึงทฤษฎีของ เอ็ดเวิร์ดส์โดยแยกเป็นปัญหา และในแต่ละปัญหาจะได้อธิบายเปรียบเทียบว่าทฤษฎีของ เอ็ดเวิร์ดส์เหมือนกันหรือแตกต่างจากทฤษฎีของสตีเวนสันอย่างไร และได้แก้ไขหรือพัฒนาทฤษฎีอิมิตีวิสม์ไปอย่างไรบ้าง

ความหมายของศัพท์ทางจริยะ

เอ็ดเวิร์ดส์อ้างว่า ทฤษฎีของเขาในเรื่องความหมายของศัพท์ทางจริยะนั้นตรงกับของสตีเวนสันเป็นส่วนใหญ่หรือทั้งหมด² เอ็ดเวิร์ดส์แยกศัพท์ทางจริยะออกเป็น 2 ประเภทคือศัพท์ที่ใช้ตัดสินค่า (value-judgments) และศัพท์ที่กำหนดหน้าที่ (judgments of obligation)³ ศัพท์ประเภทแรกได้แก่คำ "ดี" "พึงปรารถนา" "มีค่าควรแก่" เป็นต้น ศัพท์ประเภทหลังได้แก่คำ "ควร" "ข้อผูกมัด" "หน้าที่" เป็นต้น เอ็ดเวิร์ดส์แยกการวิเคราะห์ความหมายของศัพท์ทางจริยะทั้งสองประเภทออกจากกัน เขาวิเคราะห์ความหมายของศัพท์

² Paul Edwards, The Logic of Moral Discourse (New York: The Free Press, 1965), หน้า 192, 195.

³ เรื่องเดียวกัน, หน้า 41.

ทางจริยะประเภทแรก โดยวิเคราะห์ "ดี" เป็นตัวอย่าง และวิเคราะห์ความหมายของศัพท์ทางจริยะประเภทหลัง โดยวิเคราะห์ "ควร" เป็นตัวอย่าง การวิเคราะห์ของเอ็ดเวิร์ดส์ และ สตีเวนสันจึงแตกต่างกันตรงที่สตีเวนสันไม่ได้แยกประเภทของศัพท์ทางจริยะ แต่วิเคราะห์ความหมายของ "ดี" เป็นหลัก และดังนั้น เอ็ดเวิร์ดส์จึงสามารถวิเคราะห์ความหมายของ "ควร" ได้ละเอียดกว่าที่สตีเวนสันทำไว้ ข้อสรุปของเอ็ดเวิร์ดส์ที่ได้จากการวิเคราะห์ความหมายของ "ดี" นั้น ส่วนใหญ่ตรงกับของสตีเวนสัน แต่ก็มีความแตกต่างกันอยู่บ้างในบางประเด็น ซึ่งมีความสำคัญไม่น้อย ในลำดับต่อไป จะแยกกล่าวถึงทฤษฎีของเอ็ดเวิร์ดส์เกี่ยวกับความหมายของ "ดี" ประเด็นหนึ่ง และความหมายของ "ควร" เป็นอีกประเด็นหนึ่ง ในการกล่าวถึงประเด็นแรก จะเปรียบเทียบให้เห็นว่าเหมือนกัน หรือแตกต่างกันจากทฤษฎีของสตีเวนสันอย่างไร และในการกล่าวถึงประเด็นหลัง จะเป็นการนำมาพิจารณาประกอบกับประเด็นแรกว่า เอ็ดเวิร์ดส์มีทฤษฎีเกี่ยวกับความหมายของศัพท์ทางจริยะที่เป็นลักษณะเฉพาะของทฤษฎีของเขาได้อย่างไร

ความหมายของ "ดี" ตามทฤษฎีของเอ็ดเวิร์ดส์ "ดี" แสดงทัศนคติที่เรามีต่อสิ่ง ๆ หนึ่ง และยืนยันเกี่ยวกับคุณสมบัติของสิ่งที่มีทัศนคติต่อ แต่ไม่ได้ยืนยันแต่อย่างใดเกี่ยวกับทัศนคติของผู้พูด เช่น เมื่อเราบอกว่า ก เป็นคนดี เรายืนยันเกี่ยวกับคุณสมบัติที่ ก มี เช่น ความมีเมตตา ความไม่เห็นแก่ตัว ฯลฯ ของ ก เราจะใช้ "ดี" ยืนยันหรือหมายความถึงคุณสมบัติใดบ้างนั้นขึ้นอยู่กับว่า เรามีทัศนคติเห็นชอบด้วยกับคุณสมบัติใดบ้าง ทัศนคติเชิงยกย่องของเราเป็นสิ่งที่กำหนดคุณสมบัติที่เป็นความดี และดังนั้น คุณสมบัติที่ "ดี" อ้างถึงจึงแตกต่างกันไป คนในสังคมที่ต่างกันอาจจะใช้ "ดี" อ้างถึงคุณสมบัติที่ต่างกัน หรือแม้แต่คนในสังคมเดียวกันที่มีทัศนคติต่างกันก็อาจใช้ "ดี" อ้างถึงคุณสมบัติที่ต่างกันได้ เอ็ดเวิร์ดส์กล่าวว่า ความหมายของ "ดี" ไม่ตายตัวแน่นอน กล่าวคือไม่ได้หมายถึงคุณสมบัติกลุ่มหนึ่งตายตัวแน่นอนลงไป แต่อาจจะหมายถึงคุณสมบัติกลุ่มหนึ่งหรือกลุ่มอื่นก็ได้ นอกจากนั้น ความหมายของ "ดี" ยังมีความคลุมเครือ ในบางกรณีเราไม่อาจบอกได้ว่าคุณสมบัติอย่างหนึ่งรวมอยู่ในคุณสมบัติที่เป็นความดีหรือไม่ แต่สรุปแล้ว "ดี" ไม่ได้มีความหมายเกี่ยวกับคุณสมบัติที่ทดสอบทดลองไม่ได้ด้วยวิธีทางวิทยาศาสตร์ แต่มีความหมายเกี่ยวกับคุณสมบัติที่อยู่ในขอบเขตของประสาทสัมผัสและการทดสอบทดลองด้วยวิธีการทาง

วิทยาศาสตร์⁴

การที่เอ็ดเวิร์ดกล่าวว่า ศัพท์ทางจริยะแสดงพรรณคดีของผู้พูด และบรรยายคุณสมบัติของสิ่งที่ได้รับการยกย่อง แต่ไม่ได้บรรยายข้อเท็จจริงเกี่ยวกับพรรณคดีของผู้พูดนั้น เป็นการคัดค้านพรรณนะของสติงวสันที่ว่า ศัพท์ทางจริยะตามรูปแบบที่หนึ่ง บรรยายพรรณคดีของผู้พูดหรือยืนยันว่าผู้พูดมีพรรณคดีอย่างหนึ่ง เอ็ดเวิร์ดให้เหตุผลดังนี้⁵

1. เมื่อเรากล่าวว่าสิ่งหนึ่งดี ถึงแม้ในขณะที่พูดเราไม่ได้มีความเห็นชอบด้วยกับสิ่งนั้น ก็ไม่ได้หมายความว่าประโยคที่เรากล่าวออกไปไม่เป็นความจริง⁶ เช่น เราอาจจะเห็นชอบด้วยกับคุณสมบัติของ ก ข ค แต่เมื่อไปอยู่ในอีกสังคมหนึ่งซึ่งเห็นชอบด้วยกับคุณสมบัติ ค ง จ และใช้ประโยค "สิ่งนี้ดี" เพื่อหมายถึงคุณสมบัติเหล่านี้ เราอาจใช้ประโยค "สิ่งนี้ดี" ความความหมายที่คนในสังคมนั้นใช้กัน แทนที่จะใช้เพื่อหมายถึงคุณสมบัติ ก ข ค ถึงแม้เราจะยังคงเห็นชอบด้วยกับ ก ข ค ก็ตาม ดังนั้น เมื่อเรากล่าวถึงประโยค "สิ่งนี้ดี" เราหมายความว่าสิ่งนั้นมีคุณสมบัติ ค ง จ และสิ่งนั้นอาจจะมีคุณสมบัติดังกล่าวจริง ข้อความที่เรากล่าวจึงเป็นความจริง แต่กระนั้น เราก็ไม่ได้มีความเห็นชอบด้วยกับคุณสมบัติเหล่านี้ ประโยคทางจริยะจึงไม่ได้บรรยายพรรณคดีของผู้พูด เพราะมีฉะนั้นแล้วประโยคนี้จะคงไม่เป็นความจริง

⁴เรื่องเดียวกัน, หน้า 141 - 152.

⁵เรื่องเดียวกัน, หน้า 108 - 109.

⁶การที่เอ็ดเวิร์ดกล่าวเช่นนั้น เกิดเป็นปัญหาว่า เราจะตีความได้หรือไม่ว่าความพรรณนะของเอ็ดเวิร์ด ข้อความทางจริยะมีความจริงแท้จตามความหมายที่ใช้กันในศาสตร์ต่าง ๆ ในหนังสือของเขา เอ็ดเวิร์ดไม่ได้กล่าวถึงปัญหาเรื่องความจริงแท้ของข้อความทางจริยะเอาไว้ แต่ในหน้า 156 เขากล่าวว่าประโยคที่ใช้ "ควร" แตกต่างจากประโยคที่ใช้ "ดี" ในแง่ที่ประโยคใช้ "ควร" ไม่ได้อ้างอิงถึงสิ่งใด จึงไม่อาจกล่าวได้ว่าประโยคเช่นนั้นจริงหรือเท็จได้ แสดงให้เห็นว่าเขาเชื่อว่าประโยคที่ใช้ "ดี" ตัดสินว่าเป็นจริงหรือเป็นเท็จได้ แต่ประโยคที่ใช้ "ควร" ตัดสินเช่นนั้นไม่ได้ ปัญหาที่ว่าประโยคที่ใช้ "ดี" มีความจริงแท้ในความหมายเกี่ยวกับประโยคในศาสตร์ต่าง ๆ หรือไม่นั้น ไม่ปรากฏว่าเอ็ดเวิร์ดได้กล่าวไว้แต่อย่างใด

2. เมื่อคนสองคนตีค่าทางจริยะไม่ตรงกัน คนหนึ่งบอกว่าสิ่งหนึ่งก็ อีกคนว่าไม่ก็ โดยใช้ "ก็" ในความหมายเดียวกัน คือหมายถึงคุณสมบัติ ก ข ค ถ้าสิ่งนั้นมีคุณสมบัติเหล่านี้จริง ข้อความของฝ่ายหลังก็ไม่เป็นความจริง แต่ถ่าสิ่งนั้นไม่มีคุณสมบัติเหล่านี้ ข้อความของคนแรกก็ไม่เป็นความจริง จะเห็นได้ว่าโดยเหตุผลทางตรรกวิทยา ข้อความของคนทั้งสองขัดแย้งกัน ทั้งนี้ ข้อความ "สิ่งนี้คือ" ต้องไม่ใช่ข้อความที่ยืนยันเกี่ยวกับทรศนคติของผู้พูด เพราะมิฉะนั้นผู้พูดทั้งสองจะขัดแย้งกันไม่ได้

สรุปแล้ว ตามทรศนคติของเอ็ดเวิร์ด ข้อความทางจริยะไม่ได้ยืนยันข้อเท็จจริงเกี่ยวกับทรศนคติของผู้พูดด้วยเหตุผลสองข้อดังกล่าว แต่กระนั้นก็ทำหน้าที่แสดงทรศนคติของผู้พูดที่ว่าใช้แสดงทรศนคตินี้ เอ็ดเวิร์ดกล่าวว่าเขาใช้คำ "แสดง" ในความหมายเดียวกับวลี "แสดงโดยนัย" ที่มัวร์ใช้ในบทความ "A Reply to My Critics" ในตอนที่คัดค้านทรศนคติของสตีเวนสัน⁷ ทั้งนี้ แนวทางที่เอ็ดเวิร์ดแก้ไขทรศนคติของสตีเวนสันในหนังสือ Ethics and Language จึงตรงกับที่สตีเวนสันได้แถลงแก้ไขเอาไว้ และการแก้ไขนี้เมื่อไปด้วยเหตุผลเดียวกัน ก็จะเห็นได้ว่า ในข้อที่หนึ่ง เอ็ดเวิร์ดชี้ให้เห็นว่า ความจริงเท็จของข้อความทางจริยะไม่ได้ขึ้นอยู่กับว่าผู้พูดมีทรศนคติอย่างหนึ่งหรือไม่ ซึ่งตรงกับเหตุผลของสตีเวนสันที่ว่า เหตุผลที่ใช้สนับสนุนข้อความทางจริยะ กับเหตุผลที่ใช้สนับสนุนว่าผู้พูดมีทรศนคติอย่างไรวนนั้น เป็นเหตุผลคนละชนิด สรุปแล้ว การแก้ไขทรศนคติเรื่องความหมายของศัพท์ทางจริยะในหนังสือ Ethics and Language ของเอ็ดเวิร์ดและสตีเวนสันตรงกันทุกประการโดยบังเอิญ อนึ่ง น่าสังเกตว่าเหตุผลข้อที่สองของเอ็ดเวิร์ดเป็นเหตุผลเดียวกับที่มัวร์ใช้คัดค้านทฤษฎีสถาवनิยมแบบที่เชื่อว่า ข้อความทางจริยะบรรยายทรศนคติของผู้พูด⁸ และในเมื่อเหตุผลข้อที่หนึ่งก็ตรงกับของมัวร์ในบทความที่เอ็ดเวิร์ดอ้างถึงข้างต้น และเอ็ดเวิร์ดเองก็ยอมรับว่าทรศนคติของเขาที่ว่าข้อความทางจริยะแสดงทรศนคติของผู้พูด ตรงกับที่มัวร์กล่าวว่าข้อความชนิดนี้แสดงโดยนัยว่าผู้พูดมีทรศนคติอย่างหนึ่งจึงสรุปได้ว่าเอ็ดเวิร์ดได้อธิพจน์จากทรศนคติ

⁷ เรื่องเดียวกัน, หน้า 23.

⁸ ดู G.E. Moore, Philosophical Studies, หน้า 333.

ของมาร์ไมน้อย

นอกเหนือไปจากการแก้ไขทรรศนะของสติเวณสันในเรื่องความหมายของ "ดี" ตามรูปแบบที่หนึ่งแล้ว ทรรศนะของเอ็ดเวิร์ดส์ในเรื่องการวิเคราะห์ความหมายของ "ดี" มีเค้าโครงตรงกับทรรศนะของสติเวณสัน แตกต่างกันในรายละเอียดที่สำคัญดังนี้

1. เอ็ดเวิร์ดส์ใช้คำ "ทรรศนคติ" ในความหมายที่แคบกว่าของสติเวณสัน เขาใช้คำนี้ในความหมายที่ทำให้สามารถแยกทรรศนคติออกจากอารมณ์ความรู้สึกได้ เขาคิดว่าอารมณ์ความรู้สึกนั้นโดยตัวมันเองไม่ได้เป็นทรรศนคติ เพราะไม่ได้นำไปสู่การกระทำชนิดใดชนิดหนึ่ง คน ๆ หนึ่งอาจจะมีความรู้สึกชอบการช่วยเหลือผู้ที่ตกทุกข์ได้ยาก แต่ไม่ชอบที่จะให้คนอื่นช่วยเหลือคนเหล่านั้น แต่คนที่มิตรรศนคติเห็นชอบด้วยกับการช่วยเหลือผู้ตกทุกข์ได้ยาก เป็นคนที่ช่วยเหลือคนเหล่านั้นด้วยตัวเอง และสนับสนุนหรือกระตุ้นผู้อื่นให้ทำอย่างเดียวกัน และจะมีความพอใจถ้าผู้อื่นกระทำเช่นนั้น หรืออีกนัยหนึ่ง ลำพังอารมณ์ความรู้สึกแต่เพียงอย่างเดียว นั้นไม่ได้นำไปสู่หรือไม่ได้เป็นความรู้สึกที่มีต่อการกระทำประเภทหนึ่ง แต่อารมณ์ความรู้สึกเป็นสิ่งที่เมื่อหรือนำไปสู่การกระทำเฉพาะอย่าง เอ็ดเวิร์ดส์สรุปว่า ทรรศนคติมีองค์ประกอบ 3 อย่าง คือ

(ก) ความรู้สึกและความโน้มเอียงที่จะกระทำอย่างใดอย่างหนึ่งต่อสิ่งของหรือบุคคลประเภทหนึ่ง

(ข) ความพร้อมที่จะสนับสนุนหรือกระตุ้นให้ผู้อื่นรู้สึกหรือกระทำอย่างเดียวกัน

(ค) ความโน้มเอียงที่จะมีความพอใจถ้าผู้อื่นรู้สึกและกระทำอย่างเดียวกัน⁹

พิจารณาโดยผิวเผินแล้ว ความแตกต่างระหว่างเอ็ดเวิร์ดส์และสติเวณสันในเรื่องนี้อาจจะเป็นเพียงความแตกต่างในเรื่องความหมายของคำที่ใช้ แต่ความจริงแล้วความแตกต่างเช่นนี้มีความสำคัญอย่างมากต่อทรรศนะเรื่องวิธีการโต้แย้งทางจริยะซึ่งจะกล่าวถึงในลำดับต่อไป กล่าวคือ การที่เอ็ดเวิร์ดส์ให้ความหมายของ "ทรรศนคติ" เช่นนี้ ก็เพื่อแยกทรรศนคติและอารมณ์ความรู้สึกออกจากกัน แยกให้เห็นว่าทั้งสองอย่างนี้ต่างประเภทกัน ทั้งนี้ เพราะ

⁹P. Edwards, เรื่องเดิม, หน้า 28 - 29.

เขาเห็นจุดอ่อนของทฤษฎีของสติเวนสันที่ไม่แยกความแตกต่างในด้านประเภทระหว่างความรู้สึก และทรศนคติ การไม่แยกความแตกต่างเช่นนี้ทำให้ทรศนคติไม่ได้เป็นสิ่งที่มีการฐานอยู่บน เหตุผล กลายเป็นว่าทรศนคติมีสภาพเช่นเดียวกับความรู้สึก คือเป็นสิ่งที่สัมพันธ์กับสิ่งอื่นใน ฐานะที่เป็นสาเหตุและผลลัพธ์ จะมีขึ้นได้ก็โดยมีสิ่งอื่นเป็นสาเหตุ ไม่ใช่โดยการอ้างเหตุผล การตีค่าทางจริยะจะมีขึ้นหรือเปลี่ยนแปลงไปก็โดยอาศัยความเชื่อหรือสิ่งอื่น ๆ เป็นสาเหตุ ดังนั้น จึงไม่มีรากฐานอยู่บนหลักเกณฑ์ของเหตุผล การตีค่าทางจริยะจึงไม่มีความถูกต้องใน แบบปรนัย กลายเป็นเรื่องที่เป็นอัตนัย การที่เอ็ดเวิร์ดแยกความแตกต่างในด้านประเภท ความรู้สึกและทรศนคติ จึงทำให้เขาพัฒนาทฤษฎีโมติวิสมไปในทางที่ทำให้ทฤษฎีนี้พ้นจากข้อ บกพรอง เช่นนี้ คงจะเห็นในลำดับต่อไป

2. การที่เอ็ดเวิร์ดกล่าวว่า "ดี" นอกจากจะแสดงทรศนคติของผู้พูดแล้ว ยังใช้ ยืนยันเกี่ยวกับคุณสมบัติของสิ่งที่ได้รับการยกย่องว่าดีอีกด้วย ตรงกับทรศนคติของสติเวนสันที่ว่า "ดี" นอกจากจะใช้แสดงและกระตุนทรศนคติแล้ว ยังทำให้ผู้ฟังเกิดการรับรู้ขอเท็จจริงเกี่ยวกับทรศนคติของผู้พูด และคุณสมบัติของสิ่งที่ได้รับการยกย่องอีกด้วย แต่กระนั้น ก็ยังมีความ แตกต่างอยู่บ้างซึ่งนับว่าสำคัญไม่น้อย สติเวนสันถือว่า "ดี" ทำให้ผู้ฟังเกิดการรับรู้ขอเท็จจริง เกี่ยวกับคุณสมบัติต่าง ๆ ได้โดยอาศัยการแนะนำของความหมายเชิงอีโมทีฟ กล่าวคือ จากการ ที่ผู้พูดใช้ "ดี" ยกย่องสิ่งหนึ่ง ทำให้เรารู้ว่า ผู้พูดมีความเห็นชอบด้วยกับคุณสมบัติบางอย่างของ สิ่งนั้น เราจะรู้ว่าผู้พูดใช้ "ดี" บ่งถึงคุณสมบัติใดบ้าง ก็ต้องรู้เสียก่อนว่าผู้พูดเห็นชอบด้วยกับ คุณสมบัติชนิดใด เอ็ดเวิร์ดก็มีทรศนคติเช่นเดียวกัน การที่เราจะรู้ว่าประโยค "สิ่งนี้ดี" บ่ง ถึงคุณสมบัติใดบ้างของสิ่งนั้น เราต้องรู้เสียก่อนว่าผู้พูดมีทรศนคติเห็นชอบด้วยกับคุณสมบัติอะไร บ้าง ความแตกต่างของทรศนคติของคนทั้งสองอยู่ที่ว่า สติเวนสันเชื่อว่า การทำให้เกิดการ รับรู้เช่นนี้ไม่ใช่ส่วนหนึ่งของความหมายของ "ดี" เป็นเพียงสิ่งที่ "ดี" แนะนำ และถึงแม้ว่า ความรูปแบบที่สองของสติเวนสัน "ดี" จะมีความหมายเชิงบรรยายเกี่ยวกับคุณสมบัติของสิ่งที่ได้ รับการยกย่อง แต่ความหมายนี้ก็มีความหมายที่ผู้พูดกำหนดไว้เพื่อสร้างอิทธิพลต่อทรศนคติ ของผู้ฟัง ไม่ได้เป็นความหมายตามกฎทางภาษาศาสตร์ และดังนั้น การบ่งถึงคุณสมบัติต่าง ๆ จึงไม่มีสถานะเป็นความหมายที่ "ดี" มีอยู่แล้วตามกฎทางภาษาศาสตร์ แต่เอ็ดเวิร์ดเชื่อว่า การอ้างถึงคุณสมบัติเหล่านี้มีสถานะเป็นความหมายของ "ดี" ความหมายนี้เรียกว่า

ความหมายเชิงอ้างอิง (referential meaning) ความทรงจำของเขา เมื่อพิจารณาจากการใช้ภาษาทั่วไปแล้ว คนเราใช้คำ "ความหมาย" ในหลายความหมายด้วยกัน ความหมายอย่างหนึ่งก็คือ "ความหมาย" คือสิ่งที่คำหรือประโยคอ้างอิง ความหมายชนิดนี้เรียกว่าความหมายเชิงอ้างอิง ประโยคที่มีความหมายเช่นนี้เป็นประโยคที่ยืนยันข้อเท็จจริงอย่างหนึ่ง ซึ่งถ้ามีอยู่จริง ก็จะทำให้ประโยคนั้นเป็นความจริง และถ้าไม่มีอยู่จริง ก็จะทำให้ประโยคนั้นเป็นเท็จ¹⁰ หรืออีกนัยหนึ่ง ความหมายเชิงอ้างอิงก็คือความหมายเชิงบรรยายนั่นเอง

เอ็ดเวิร์ดส์เชื่อว่า "คิ" มีความหมายเชิงอ้างอิง ผู้ใช้ภาษาใช้ "คิ" เพื่อยืนยันข้อเท็จจริงเกี่ยวกับคุณสมบัติของสิ่งที่ตนยกย่อง การใช้เช่นนี้ไม่เป็นการกำหนดความหมายให้ "คิ" เพื่อชักจูงใจผู้ฟัง แต่เป็นการใช้ "คิ" ตามความหมายที่มีอยู่แล้ว สาเหตุที่ทำให้คนทั้งสองมีทรงจำในเรื่องนี้ต่างกัน จะกล่าวถึงหลังจากอธิบายความแตกต่างในข้อ 3 และ 4 แล้ว

อนึ่ง เอ็ดเวิร์ดส์เรียกความหมายของ "คิ" เช่นนี้ว่า ความหมายแบบปรนัย (objective meaning) เขาใช้คำ "ปรนัย" ในความหมายที่ว่า มีเนื้อหาเกี่ยวกับสิ่งที่อยู่นอกเหนือสภาพทางจิตใจของผู้พูด¹¹ ดังนั้น "คิ" จึงมีความหมายแบบปรนัยเพราะยืนยันคุณสมบัติที่ไม่ใช่สภาพทางจิตใจของผู้พูด กล่าวคือ ไม่ได้ยืนยันว่าในขณะที่พูด ผู้พูดมีอารมณ์ความรู้สึกหรือทรงจำอย่างไร แต่ยืนยันคุณสมบัติของสิ่งที่ผู้พูดมีทรงจำคือ การที่เอ็ดเวิร์ดส์ใช้คำ "ปรนัย" บรรยายความหมายของ "คิ" ก็เพื่อชี้ให้เห็นว่า ถึงแม้ทฤษฎีอิมเพรสชันจะถือว่าข้อความทางจริยะแสดงทรงจำ และทรงจำเป็นสิ่งกำหนดคุณสมบัติที่เป็นความดี แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าข้อความทางจริยะเป็นการบรรยายความรู้สึกหรือทรงจำของผู้พูด ที่แท้แล้วข้อความทางจริยะใช้บรรยายคุณสมบัติที่อยู่นอกเหนือความรู้สึกหรือทรงจำของผู้พูด

3. สำหรับทรงจำในเรื่องการใช้ศัพท์ทางจริยะนั้น เช่นเดียวกับศัพท์เวรณัน เอ็ดเวิร์ดส์ถือว่าศัพท์ทางจริยะนอกจากจะใช้ทำให้เกิดการรับรู้เกี่ยวกับข้อเท็จจริงแล้ว ยังใช้

¹⁰ เรื่องเดียวกัน, หน้า 21.

¹¹ เรื่องเดียวกัน, หน้า 30

ในแบบเคลื่อนไหวอีกด้วย แต่เอ็คเว็คส์มีทรรณะต่างกับสติเวนสันตรงที่เขาเชื่อว่า การใช้ศัพท์ทางจริยะในแบบเคลื่อนไหวไม่ได้เป็นการใช้ที่เป็นหลัก และนั่นก็หมายความว่า เขาไม่ได้เชื่อเช่นเดียวกับสติเวนสันว่า ผู้ใช้ภาษาใช้ศัพท์ทางจริยะในการกระทุ้งทรรณะคติเป็นหลัก เอ็คเว็คส์กล่าวว่า จุดประสงค์ในการใช้ศัพท์ทางจริยะนั้นมีแตกต่างกันไปตามแควกรณี¹² ในบางกรณีเราใช้ศัพท์ทางจริยะเพื่อบอกข้อมูลแต่เพียงอย่างเดียว เช่น เมื่อเพื่อนของเราถามว่า "นาย ก เป็นคนอย่างไร" เราก็อาจตอบว่า "เขาเป็นคนดี" โดยไม่ได้มีจุดประสงค์อื่นนอกเหนือไปจากการบอกให้เพื่อนของเราทราบว่า นาย ก มีคุณสมบัติอะไรบ้าง ทั้งนี้ โดยที่ในการกล่าวเช่นนั้นเราเชื่ออยู่แล้วว่าเพื่อนของเราทราบว่าตัวเรามีความเห็นชอบด้วยกับคุณสมบัติอะไรบ้างในตัวคน ในบางครั้ง ผู้ใช้ภาษาใช้ศัพท์ทางจริยะโดยมีจุดประสงค์ที่จะสร้างอิทธิพลต่อทรรณะคติของผู้อื่นด้วย และในบางครั้ง การสร้างอิทธิพลต่อทรรณะคติของผู้อื่นเป็นจุดประสงค์เพียงอย่างเดียวที่เรามีแต่ก็ไม่ได้หมายความว่า ในการใช้ศัพท์ทางจริยะเช่น "ดี" ในทุกกรณี ผู้ใช้ภาษาใช้ศัพท์ "ดี" เพื่อกระทุ้งทรรณะคติเพียงอย่างเดียว หรือเพื่อกระตุ้นทรรณะคติเป็นหลัก เพราะในบางครั้ง เช่น ในตัวอย่างข้างต้น เราอาจจะต้องการเพียงแค่ออกข้อมูลโดยไม่สนใจว่าเพื่อนของเราจะมีทรรณะคติอย่างไรต่อนาย ก นอกจากจุดประสงค์ทั้งสองอย่างแล้ว ในบางครั้ง การใช้ศัพท์ทางจริยะเช่นคำ "ดี" อาจจะเป็นไปเพื่อจุดประสงค์ที่จะแสดงความรู้สึกออกมาเพียงอย่างเดียว เช่น เอ็คเว็คส์ยกตัวอย่างว่า เราอาจจะกำลังอ่านหนังสือที่บรรยายถึงความโหดเหี้ยมหรือความไร้มนุษยธรรมของฮิตเลอร์ โดยอยู่คนเดียวในห้อง เราอาจจะกล่าวออกมาดัง ๆ ว่า "ฮิตเลอร์นี่ชั่วร้ายจริง ๆ" โดยไม่ได้มีจุดประสงค์ที่จะบอกข้อมูลกับใคร หรือสร้างอิทธิพลต่อทรรณะคติของใคร เพราะมีเราอยู่เพียงคนเดียวในห้อง แควกล่าวออกมาเพียงแสดงความรู้สึกเกลียดชังที่เรามีต่อฮิตเลอร์ เอ็คเว็คส์ให้ข้อสังเกตว่า ในกรณีเช่นนี้ คำพูดของเรายืนยันหรือแสดงโดยนัยพร้อมกันไปด้วยว่า ฮิตเลอร์มีคุณสมบัติอย่างไร และนอกจากจะแสดงความรู้สึกเกลียดชังของเราแล้ว ยังแสดงทรรณะคติที่เรามีต่อฮิตเลอร์ในฐานะที่เป็นคนชนิดที่มีคุณสมบัติดังกล่าว ทั้งนี้ สรุปแล้ว ทรรณะของเอ็คเว็คส์ ศัพท์ทางจริยะ

¹² เรื่องเดียวกัน, หน้า 154 - 155.

ไม่ได้ใช้เพื่อสร้างอิทธิพลต่อทรรศนคติเป็นหลักเพียงอย่างเดียว แต่ใช้เพื่อจุดประสงค์หลายประการด้วยกัน และเนื่องจากมักจะใช้เพียงเพื่อบอกข้อมูลแต่เพียงอย่างเดียว จึงไม่ได้มีการใช้แบบเคลื่อนไหวเป็นหลัก แต่ในบางกรณีอาจจะใช้เพื่อบรรยายคุณสมบัติเป็นหลัก

4. สืบเนื่องมาจากทรรศนะในข้อ 3 ในเมื่อศัพท์ทางจริยะตามทรรศนะของเอ็ดเวิร์ด ไม่ได้ใช้ในการกระตุ้นทรรศนคติเป็นหลัก แต่ใช้เพื่อบรรยายคุณสมบัติแต่เพียงอย่างเดียวด้วย เอ็ดเวิร์ดจึงไม่เน้นความสำคัญของความหมายเชิงอีโมทีฟ สำหรับสตีเวนสัน เนื่องจากเขาเชื่อว่าศัพท์ทางจริยะมีหน้าที่หลักในการสร้างอิทธิพลต่อทรรศนคติ และใช้ทำให้เกิดการรับรู้เกี่ยวกับข้อเท็จจริงเป็นหน้าที่รองลงไป เขาจึงเน้นความสำคัญของความหมายเชิงอีโมทีฟของการที่คำทางจริยะได้ และพยายามที่จะหาเหตุผลมาชี้ให้เห็นว่า สิ่งที่เขาเรียกว่าความหมายเชิงอีโมทีฟนั้น มีสถานะเป็นความหมายชนิดหนึ่ง ไม่ได้เป็นเพียงผลพลอยได้ที่เกิดจากความหมายเชิงบรรยาย สำหรับเอ็ดเวิร์ด ถึงแม้จะเอ่ยถึงความหมายเชิงอีโมทีฟ แต่ก็ไม่ได้ให้ความสำคัญกับความหมายนี้เท่ากับที่สตีเวนสันให้ เพราะในเมื่อเขาถือว่าศัพท์ทางจริยะไม่ได้ใช้ แบบเคลื่อนไหวเป็นหลัก ความหมายเชิงอีโมทีฟซึ่งทำให้เราใช้ศัพท์ชนิดนี้ในแบบเคลื่อนไหวได้จึงไม่มีความหมายหลักที่มีความสำคัญกว่าความหมายเชิงบรรยาย และความจริงแล้ว เอ็ดเวิร์ดเองก็ไม่ได้ยอมรับว่า การแสดงทรรศนคติซึ่งเป็นองค์ประกอบแบบเคลื่อนไหวที่ปรากฏในศัพท์ทางจริยะ เป็นส่วนหนึ่งของความหมายของ "ดี" เขาถือว่า การแสดงทรรศนคติเป็นลักษณะในอีกแง่หนึ่งของความหมายของ "ดี" แต่ไม่ได้เป็นความหมายอีกอย่างหนึ่งของ "ดี" ความหมายของ "ดี" มีแต่ความหมายเชิงอ้างอิงเท่านั้น เขาอธิบายว่า

มีเหตุผลที่บางประการที่ว่าทำไมเราจึงควรจำกัดคำ "ความหมาย" ให้หมายถึงเฉพาะสิ่งที่เราเรียกว่าความหมายเชิงอ้างอิง และควรกล่าวถึง "ลักษณะ" เชิงแสดงหรือเชิงอีโมทีฟของคำ ๆ หนึ่ง แทนที่จะกล่าวถึง "ความหมาย" เชิงแสดงหรือเชิงอีโมทีฟ อย่างไรก็ตาม ไม่ว่าทฤษฎีของข้าพเจ้าจะแถลงออกมาโดยการกล่าวว่ "เลว" มีทั้งความหมายเชิงอ้างอิง และเชิงอีโมทีฟ หรือโดยการกล่าวว่ "เลว" มีความหมายเชิงอ้างอิงและลักษณะเชิงอีโมทีฟอย่างหนึ่งด้วย ทฤษฎีนี้ ความเลวของการกระทำหนึ่งทั้งหมดจะประกอบไปด้วยลักษณะบางอย่าง

ของการกระทำนั้นเสมอ¹³

ความจริงแล้ว เอ็ดเวิร์ดก็ยอมรับว่า ความความหมายที่ใช้กันทั่วไป "ความหมาย" อาจหมายถึงการแสดงความรู้สึกหรือทัศนคติได้ เช่น ในกรณีของคำอุทาน เช่น "โฮเอ๋ย" หรือ "เยี่ยมจริง ๆ" เราอาจกล่าวว่า คำอุทานทั้งสองมีความหมายต่างกัน เพราะแสดงความรู้สึกต่างกัน¹⁴ แต่ในข้อความที่ยกมาข้างต้น เอ็ดเวิร์ดกล่าวว่า การแสดงทัศนคติของศัพท์ทางจริยะไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของความหมายของศัพท์ทางจริยะ เพราะมีเหตุผลที่ค้ำบังประการที่จะจำกัด "ความหมาย" ให้หมายถึงแต่เพียงความหมายเชิงอ้างอิง เอ็ดเวิร์ดอธิบายเหตุผลนี้ไว้ว่า ถ้าพิจารณาจากความหมายของ "ความหมาย" แล้ว เราอาจกล่าวได้ว่า ศัพท์ทางจริยะมีทั้งความหมายเชิงอ้างอิงและความหมายเชิงอีโมทีฟ และการอธิบายความหมายของศัพท์ทางจริยะทำได้โดยหาศัพท์ที่มีความหมายเชิงอ้างอิงเท่ากันมาแทน พร้อมทั้งบรรยายลักษณะของความรู้สึกหรือทัศนคติที่ศัพท์ทางจริยะนั้นแสดงออกมา แต่ถ้าวางกล่าวถึงความดีหรือความเลวของสิ่งหนึ่ง เราหมายถึงเฉพาะความหมายเชิงอ้างอิงเท่านั้น ไม่ได้นำเอาความหมายเชิงอีโมทีฟของคำนั้นมาพิจารณาด้วย ความดีของสิ่งหนึ่งหมายถึงเฉพาะคุณสมบัติที่สิ่งนั้นมี ความรู้สึกหรือทัศนคติของเราไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของความดี ถึงแม้ว่าความรู้สึกและ

¹³ เรื่องเดียวกัน, หน้า 207. "There are indeed some good reasons why, rather than speak of expressive or emotive 'meaning', we should confine the term 'meaning' to what we have been calling referential meaning and speak perhaps of the expressive or emotive 'aspects' of a term. In any events, whether my theory is expressed by saying that 'bad' has both referential and emotive meaning or by saying that 'bad' has referential meaning and also certain characteristic emotive aspects, the badness of an action according to it will always consists entirely in certain features of the action."

¹⁴ เรื่องเดียวกัน, หน้า 24.

พรรณคดีจะเป็นสาเหตุที่ทำให้เรากล่าวว่าสิ่งหนึ่งมีความดีถ้ามีคุณสมบัติเหล่านั้น เอ็ดเวิร์ด
 หมายความว่า การถามถึงความดีประกอบด้วยอะไรบางอย่าง หรือ "ดี" หมายถึงอะไร เป็น
 การถามถึงเนื้อหา¹⁵ จึงเป็นการสะกดที่จะให้คำตอบว่า ความดี หรือ "ดี" หมายถึงคุณสมบัติ
 บางประการ โดยไม่ได้หมายถึงพรรณคดีหรือความรู้สึกของผู้พูดเอาไว้ด้วย เนื้อหาทั้งหมด
 ของ "ดี" หรือ "ความดี" มีแต่คุณสมบัติต่าง ๆ ของสิ่งที่เรายกย่องสรรเสริญเท่านั้น ดังนั้น
 เขาจึงเห็นว่าเป็นการสะกดและถูกต้องที่จะกล่าวว่า "ดี" มีความหมายเชิงอ้างอิงและมี
 ลักษณะเชิงอิมพีลิกซ์ แทนที่จะยืนยันว่า "ดี" มีความหมายเชิงอิมพีลิกซ์ซึ่งเป็นความหมายหลัก
 ที่กำหนดลักษณะต่าง ๆ ของการใช้คำ ๆ นี้

มีเหตุผลอีกข้อหนึ่งที่ทำให้เป็นการเหมาะสมที่เอ็ดเวิร์ด จะกล่าวถึงลักษณะเชิง-
 อิมพีลิกซ์แทนที่จะกล่าวถึง "ความหมาย" เชิงอิมพีลิกซ์ เป็นเหตุผลที่เอ็ดเวิร์ดไม่ได้กล่าวไว้
 สตีเวนสันซึ่งเป็นนักปรัชญาคนแรกทีกล่าวถึงความหมายเชิงอิมพีลิกซ์ อธิบายความหมายชนิดนี้ไว้
 ว่าเป็นความพร้อมที่จะแสดงและกระตุ้นพรรณคดี ในเมื่อเอ็ดเวิร์ดไม่ได้ถือว่าศัพท์ทางจริยะ
 ใช้ในการกระตุ้นพรรณคดีเป็นหลัก เขาจึงถือว่าความหมายเชิงอิมพีลิกซ์เป็นเพียงความหมายที่
 แสดงพรรณคดีของผู้พูด ดังจะเห็นได้จากข้อความที่ยกมาข้างต้นว่า เขากล่าวถึงความหมาย
 เชิงแสดงหรือเชิงอิมพีลิกซ์ (expressive or emotive meaning) และแม้แต่ในเรื่องการใช้
 ความหมายเชิงอิมพีลิกซ์แสดงพรรณคดี ลักษณะของการแสดงพรรณคดีตามทรรศนะของ-
 เอ็ดเวิร์ดก็ยังคงต่างจากตามทรรศนะของสตีเวนสันและนักปรัชญากลุ่มอิมพีลิกซ์สมัยแรก กล่าวคือ
 สตีเวนสันและนักปรัชญากลุ่มอิมพีลิกซ์สมัยแรกใช้วลี "แสดงอารมณ์ความรู้สึกหรือพรรณคดี"
 ในความอีกความหมายจึงต่างจากที่เอ็ดเวิร์ดใช้ คือใช้ในความหมายที่เอ็ดเวิร์ดอธิบายว่า
 การแสดงความรู้สึกเป็นส่วนหนึ่งของส่วนรวมที่ซับซ้อน อันมีความรู้สึกภายในตัวของนักแสดงเป็น
 องค์ประกอบอีกส่วนหนึ่ง เช่น เรามีความรู้สึกโกรธภายในตัวเรามากจนแสดงออกมาโดย
 วิธีใดวิธีหนึ่ง กระบวนการทั้งหมดคือการมีความรู้สึกและการแสดงความรู้สึกนี้ออกมาเป็นส่วน
 รวม ความรู้สึกที่เรามีและการแสดงออกต่างก็เป็นองค์ประกอบส่วนหนึ่งของส่วนรวมนี้¹⁶ ตาม

¹⁵ เรื่องเดียวกัน, หน้า 206.

¹⁶ เรื่องเดียวกัน, หน้า 22.

ทรศนะเช่นนี้ การแสดงความรู้สึกกับควรมีความรู้สึกแยกกันไม่ออก เมื่อเราแสดงความรู้สึก โดยคำพูด หรือทำทางอย่างอื่น หมายความว่าจำเป็นต้องมีความรู้สึกอย่างหนึ่งในตัวเราคด้วย เพราะทั้งสองอย่างรวมกันเป็นส่วนรวมที่ซับซ้อน แต่เอ็ดเวิร์ดส์ใช้วลีเดียวกันนี้ในความหมายเดียวกับวลี "แสดงโดยนัย" ที่มาร์โซ นั่นก็คือ ความหมายนี้ การแสดงความรู้สึกอย่างหนึ่งออกมา ไม่จำเป็นต้องหมายความว่าผู้แสดงความรู้สึก เช่นนั้นมีความรู้สึกอย่างนั้นด้วย ถึงแม้ว่าในกรณีส่วนใหญ่อาจจะเป็นเช่นนั้นก็ตาม ดังนั้น จะเห็นได้ว่าในเมื่อเอ็ดเวิร์ดส์ใช้วลีนี้ในความหมายที่ต่างจากที่นักปรัชญากลุ่มเดียวกันเคยใช้กันมา และในเมื่อเขาถือว่าความหมายเชิงอิมพิฟเป็นความหมายที่แสดงทรศนคติเพียงอย่างเดียว ไม่ได้ใช้ระบุทรศนคติ ลักษณะของ ความหมายเชิงอิมพิฟตามทรศนะของเอ็ดเวิร์ดส์จึงต่างจากของสตีเวนสันโดยสิ้นเชิง จึงทำให้เอ็ดเวิร์ดส์มีความลังเลที่จะใช้สำนวน "ความหมาย" เชิงอิมพิฟ และทำให้เขามักจะใช้สำนวน "ความหมายเชิงแสดง" หรือ "ลักษณะเชิงอิมพิฟ" มากกว่า ความจริงแล้ว เอ็ดเวิร์ดส์ควรจะใช้คำว่า "อิมพิฟ" ด้วย เพราะคำนี้มีความหมายที่ไปถึงความสามารถหรือแนวโน้มของคำที่จะระบุอารมณ์ความรู้สึก และเขาได้ปฏิเสธไปแล้วว่าศัพท์ทางจริยะไม่ได้ใช้ในการระบุทรศนคติเป็นหลัก สาเหตุที่ทำให้เขายังคงใช้คำนี้ยังคงจะเป็นเพราะไม่สามารถหาคำอื่นมาอธิบายลักษณะแบบเคลื่อนไหวของศัพท์ทางจริยะได้

ปัญหามีอยู่ว่า ในเมื่อเอ็ดเวิร์ดส์ละทิ้งทรศนะเรื่องความหมายเชิงอิมพิฟของสตีเวนสันเสียแล้ว ทฤษฎีของเขาจะเรียกว่าเป็นทฤษฎีอิมพิฟวิสม์ได้อย่างไร ทฤษฎีของเขาจึงจัดได้ว่า เป็นทฤษฎีอิมพิฟวิสม์ชนิดหนึ่งอยู่ด้วย เหตุผลที่ว่า เอ็ดเวิร์ดส์แยกความแตกต่างระหว่างทรศนคติและความเชื่อและระหว่างความไม่ลงรอยกันในเรื่องทรศนคติและในเรื่องความเชื่อ และถือ ว่า ความไม่ลงรอยกันทางจริยะเป็นความไม่ลงรอยกันในเรื่องทรศนคติ หรือกล่าวอีกนัยหนึ่ง การที่เอ็ดเวิร์ดส์ยังคงถือว่าการตีค่าทางจริยะเป็นการมีทรศนคติต่อความเชื่อ ทำให้ทฤษฎีของเขาจัดอยู่ในทฤษฎีอิมพิฟวิสม์ ในเรื่องความหมายของศัพท์ทางจริยะ ถึงแม้เขาจะละทิ้งทรศนะเกี่ยวกับลักษณะของความหมายเชิงอิมพิฟที่มีมาแต่เดิม และถือว่าศัพท์ทางจริยะไม่ได้ใช้ในแบบเคลื่อนไหวเป็นหลัก แต่ในการที่เขาถือว่าทรศนคติเป็นเครื่องกำหนดว่าเราจะใช้ศัพท์ทางจริยะบรรยายคุณสมบัติชนิดใดบ้างนั้น เป็นการยึดถือทรศนคติแบบอิมพิฟวิสม์อย่างเห็นได้ชัด

อนึ่ง การกล่าวว่าการแสดงทรรศนคติหรือลักษณะเชิงอิมิตีฟของข้อความทางจริยะ ไม่ได้เป็นความหมายของข้อความชนิดนี้ ไม่ได้หมายความว่า ประโยคทางจริยะจะเป็น ประโยคชนิดเดียวกับประโยคในศาสตร์ต่าง ๆ ถึงแม้ประโยคทางจริยะจะมีความคล้ายคลึง กับประโยคในศาสตร์ต่าง ๆ ในแง่ที่ใช้ออกข้อมูลเกี่ยวกับคุณสมบัติต่าง ๆ แต่ประโยคทั้งสอง ชนิดก็ต่างชนิดกันในแง่ที่ประโยคที่ไร้อิมิตีฟในศาสตร์ต่าง ๆ แสดงความเชื่อ แต่ประโยคทางจริยะ แสดงทรรศนคติ และทรรศนคติเป็นสิ่งที่กำหนดเนื้อหาเชิงอ้างอิงของประโยคทางจริยะ และ จากการที่เอ็ดเวิร์ดไม่ได้ถือว่าการแสดงและกระตุกทรรศนคติเป็นหน้าที่หลักของประโยคทางจริยะ และไม่ได้เน้นว่าลักษณะเชิงอิมิตีฟเป็นความหมายหลักของประโยคทางจริยะ เขาจึงยึดถือ ทรรศนะว่า ลักษณะเฉพาะของประโยคทางจริยะคือการแสดงทรรศนคติและการบังถึงคุณสมบัติ ที่เป็นความดีหรือความเลว ทั้งสองอย่างประกอบกัน ไม่ใช่อย่างใดอย่างหนึ่ง ดังนั้น เอ็ดเวิร์ด จึงกล่าวว่า ทรรศนะในเรื่องนี้ของเขาแตกต่างจากทรรศนะของแอร์ ซึ่งถือว่าศัพท์คำหนึ่งเป็น ศัพท์ทางจริยะก็เพราะมีความหมายเชิงอิมิตีฟ แต่ตรงกับทรรศนะของสตีเวนสัน¹⁷ ไซกาว่า ไว้ว

เมื่อข้าพเจ้าพูดว่า "ก เป็นคนดีคนหนึ่ง" เป็นต้น ประโยค ของข้าพเจ้าถือได้ว่าเป็นการตัดสินค่าทางจริยะ และคำ "ดี" ในประโยคนั้นถือได้ว่าเป็นส่วนขยายทางจริยะ เหตุผลที่ทำให้ ถือได้เช่นนั้นไม่เพียงแต่เป็นเพราะการแสดงทรรศนคติของประโยค นั้นเท่านั้น แต่เป็นเพราะความหมายเชิงอ้างอิงของประโยคด้วย ประโยคนั้นได้รับการพิจารณาว่าเป็นประโยค "ทางจริยะ" ด้วย เหตุผลสองประการประกอบกัน คือ เพราะแสดงทรรศนคติของ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

¹⁷ เอ็ดเวิร์ดอ้างว่าทรรศนะของเขาในเรื่องนี้ตรงกับของสตีเวนสัน เพราะสตีเวนสัน ก็มีทรรศนะเช่นเดียวกันว่าศัพท์ทางจริยะมีทั้งความหมายเชิงอิมิตีฟและความหมายเชิงบรรยาย แต่ถาพิจารณาในแง่รายละเอียดแล้วจะเห็นว่าต่างกัน เพราะสตีเวนสันไม่ได้ถือว่าศัพท์ทาง จริยะมีความหมายเชิงบรรยายเกี่ยวกับคุณสมบัติของสิ่งที่เรามิทรรศนคติคือ และอีกประการหนึ่ง เขาถือว่าความหมายเชิงอิมิตีฟเป็นความหมายหลักของศัพท์ทางจริยะ

ข้าพเจ้า และเพราะอ้างถึงคุณสมบัติต่าง ๆ ควดย เช่น ความ
กรุณา, ความอ่อนโยน, และความปราศจากความริษยาของ ก
และไม่ได้อ้างถึงรูปร่าง ร่ายโคหรือความเป็นเลิศในการเล่น
ปิงปองของ ก¹⁸

จากทรรศนะของเอ็ดเวิร์ดในข้อ 3 และข้อ 4 ทำให้เข้าใจความแตกต่างระหว่าง
ทรรศนะของเขาและของสตีเวนสันเกี่ยวกับเรื่องความหมายเชิงบรรยายของ "ดี" ได้ดียิ่งขึ้น
สตีเวนสันเชื่อว่า หน้าที่หลักของ "ดี" คือการกระตุ้นทรรศนคติ เขาจึงพยายามอธิบายข้อเท็จ
จริงต่าง ๆ เกี่ยวกับการใช้ศัพท์เพื่อให้สอดคล้องกับทรรศนะเช่นนี้ ดังนั้น ในเมื่อบางครั้ง
ผู้ใช้ภาษาใช้ "ดี" เพื่อบรรยายเกี่ยวกับคุณสมบัติของสิ่ง ๆ หนึ่ง สตีเวนสันจึงตีความว่า
เป็นการให้คำนิยามแบบชักจูง เป็นการกำหนดความหมายเชิงบรรยายให้กับศัพท์ทางจริยะ
เพื่อชักจูงทรรศนคติ ไม่ได้เป็นการใช้ศัพท์ทางจริยะเพื่อบรรยายเป็นหลัก ความหมายเชิง
บรรยายของศัพท์ทางจริยะเป็นความหมายที่ผู้พูดกำหนดให้ ไม่ใช่ความหมายที่มีอยู่แล้ว ตาม
ทรรศนะของเอ็ดเวิร์ด ศัพท์ทางจริยะอาจจะใช้เพื่อจุดประสงค์ใดหลายอย่าง ไม่ได้ใช้สร้าง
อิทธิพลต่อทรรศนคติเป็นหลักเพียงอย่างเดียว จุดประสงค์อย่างหนึ่งก็คือใช้เพื่อบอกข้อมูล
ดังนั้น การที่ในบางครั้งผู้ใช้ภาษาใช้ศัพท์ทางจริยะเพื่อบรรยายเกี่ยวกับคุณสมบัติของสิ่งหนึ่ง
ผู้ใช้ภาษาจึงอาจจะไม่ได้มีจุดประสงค์อื่นนอกเหนือไปจากการบรรยายคุณสมบัติแต่เพียงอย่าง
เดียว และที่ผู้ใช้ภาษาใช้ศัพท์ทางจริยะเช่นนี้ได้ แสดงว่า ศัพท์ทางจริยะมีความหมายเชิง

¹⁸ เรื่องเดียวกัน, หน้า 194. "When I say 'X.Y. is a good person,'
for instance, my sentence would count as a moral judgment and the
word 'good' in it as an ethical predicate ont only because of its
expressive, but also because of its referential meaning. The sentence
would be considered 'moral' both because it expresses my approval
and also because I am referring to such qualities as her kindness,
gentleness, and lack of envy and not to her figure, income, or
excellence in ping-pong."

บรรยายอยู่แล้ว ผู้ใช้ภาษาไม่ได้กำหนดความหมายเชิงบรรยายให้กับศัพท์ทางจริยะ ถ้าเราพิจารณาจากการใช้ภาษาทั่วไปแล้วจะเห็นได้ว่า จริงอยู่ที่ว่าในบางครั้งเมื่อผู้ใช้ภาษาใช้ "ดี" เพื่อบรรยายคุณสมบัติกลุ่มหนึ่ง ผู้ใช้ภาษาใช้คำนี้ในรูปแบบของคำนิยามแบบชักจูงใจ แต่ก็ไม่จริงในทุกกรณีไป การที่เอ็ดเวิร์ดส์ชี้ให้เห็นว่า ในบางครั้ง เมื่อใช้ภาษาใช้ "ดี" เพื่อบรรยายคุณสมบัติกลุ่มหนึ่ง ผู้ใช้ภาษาไม่ได้มีจุดประสงค์อื่นนอกเหนือไปจากการบอกข้อมูลเพียงอย่างเดียว จึงเป็นทรศนะที่สอดคล้องกับการใช้ภาษาทั่วไปมากกว่าทรศนะของสตีเวนสัน ดังนั้น การที่เอ็ดเวิร์ดส์ให้ความสำคัญกับหน้าที่ของ "ดี" ทั้งในแบบเคลื่อนไหวและในแบบบรรยายข้อมูลเท่าเทียมกัน จึงสามารถอธิบายการใช้และความหมายของศัพท์ทางจริยะได้อย่างสอดคล้องกับการใช้ภาษาทั่วไปมากกว่าทรศนะของสตีเวนสัน

ความหมายของ "ควร" เอ็ดเวิร์ดส์ถือว่า เช่นเดียวกับ "ดี" คำ "ควร" ใช้แสดงทรศนะคติของผู้พูด คำนี้มีลักษณะเฉพาะตรงที่ เมื่อใช้ในประโยคใด ประโยคนั้นจะเป็นประโยคที่ใช้ในการกระตุ้นให้ผู้ฟังกระทำอย่างใดอย่างหนึ่ง และเป็นประโยคที่ไม่ได้อ้างอิงถึงสิ่งใด จึงไม่อาจตัดสินว่าเป็นจริงหรือเท็จได้ ลักษณะสองประการนี้เป็นลักษณะที่ประโยคที่ใช้ "ควร" มีเหมือนกับประโยคคำสั่ง¹⁹

กระนั้นก็ดี ถึงแม้ประโยคที่ใช้คำ "ควร" จะไม่มีความหมายเชิงอ้างอิง แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าประโยคเช่นนี้ปราศจากความหมายแบบปรนัย เอ็ดเวิร์ดส์ยืนยันว่า ประโยคที่ใช้ "ควร" มีความหมายแบบปรนัยเช่นเดียวกับประโยคที่ใช้คำ "ดี" กล่าวคือ เอ็ดเวิร์ดส์มีทรศนะว่า ตามความหมายที่ใช้กันทั่วไป "ความหมาย" นอกจากจะหมายถึงสิ่งที่ประโยคอ้างถึงแล้ว ยังอาจจะหมายถึงเหตุผลที่ใช้สนับสนุนประโยคหนึ่งได้อีกด้วย²⁰ เช่น เราอาจจะกล่าวว่ "ก กล่าวว่ ข มีความกรุณา เขาหมายความว่า ข ให้งานเขาทำในเวลาที่เขากำลังตกงาน" หรือคนผู้หนึ่งอาจจะกล่าวว่ "ผมชื่นชม ก อย่างมากในฐานะที่เป็นนักร้องคน

¹⁹ เรื่องเดียวกัน, หน้า 155 - 156.

²⁰ เรื่องเดียวกัน, หน้า 39 - 40.

หนึ่ง ผมหมายความว่าเรามีเสียงที่นุ่มนวล" ในกรณีเช่นนี้ ความหมายของข้อความหนึ่งไม่ใช่สิ่งที่ข้อความนั้นอ้างถึง แต่คือข้อเท็จจริงซึ่งนำมาหรืออาจจะนำมาเป็นเหตุผลสำหรับข้อความนั้นได้ ในกรณีของประโยคที่ใช้ "ควร" ก็เช่นกัน เราสามารถที่จะหาข้อความที่ยืนยันเกี่ยวกับข้อเท็จจริงมาสนับสนุนได้ และพร้อมที่จะเปลี่ยนแปลงหรือยกเลิกประโยคที่ใช้คำว่า "ควร" ของเรา ถ้ามีข้อพิสูจน์ว่า ประโยคที่ยืนยันแบบจริงเท็จที่ใช้สนับสนุนประโยคที่ใช้คำว่า "ควร" ของเราไม่เป็นความจริง เช่น เมื่อเรากล่าวว่า "ก ไม่ควรถูก ข" เราอาจจะยกข้อความยืนยันแบบจริงเท็จมาสนับสนุนว่า "เพราะ ข มีน้ำใจก็กับ ก มาตลอด มีปัญหากับ ก มาก" ข้อความที่ยกมาสนับสนุนเช่นนี้ถือได้ว่าเป็นความหมายของประโยค "ก ไม่ควรถูก ข" และเนื่องจากข้อความที่ยกมาสนับสนุนไม่ได้เป็นข้อความที่ยืนยันว่าผู้ที่พูดมีทัศนคติอย่างไรเมื่อกล่าวประโยคนั้น ข้อความเหล่านี้จึงเป็นข้อความแบบปรนัย และดังนั้น ประโยคที่ใช้ "ควร" จึงมีความหมายแบบปรนัย

สรุปแล้ว ทัศนคติของเอ็ดเวิร์ด คัพท์ทางจริยะทั้งสองประเภทมีความหมายแบบปรนัย เป็นความหมายที่ยืนยันเกี่ยวกับสิ่งที่อยู่ในขอบเขตของประสบการณ์และการทดสอบทดลองด้วยวิธีการทางวิทยาศาสตร์ และเป็นการบรรยายเกี่ยวกับสิ่งที่อยู่นอกเหนือไปจากความรู้สึกหรือทัศนคติของผู้พูดในขณะที่กล่าวข้อความทางจริยะ ดังนั้น ทัศนคติของ เอ็ดเวิร์ดในเรื่องความหมายของศัพท์ทางจริยะมองในแง่หนึ่งจึงเรียกได้ว่าเป็นทฤษฎีแบบสภาวะนิยมแบบปรนัย (objective naturalism)²¹ แต่ในขณะเดียวกัน เขาก็ก่อนหน้าว่าศัพท์ทางจริยะแสดงทัศนคติของผู้พูด และทัศนคติของผู้พูดเป็นสิ่งที่กำหนดชนิดของคุณสมบัติที่เรายืนยันในความหมายแบบปรนัยของศัพท์ทางจริยะ ในแง่นี้ เอ็ดเวิร์ดยึดถือทฤษฎีหลักของทฤษฎีอิมพิริวิสม์ และเนื่องจากเอ็ดเวิร์ดถือว่าลักษณะเฉพาะของศัพท์ทางจริยะประกอบด้วยความหมายแบบปรนัยและลักษณะเชิงอิมพิริฟิ ทฤษฎีของเอ็ดเวิร์ดจึงเป็นทฤษฎีที่ลักษณะผสมผสานระหว่างทฤษฎีอิมพิริวิสม์และทฤษฎีสภาวะนิยมแบบปรนัย

²¹ เป็นชื่อที่ ซิดนีย์ ฮุก (Sidney Hook) ใช้เรียกลักษณะเช่นนี้ของทฤษฎีของเอ็ดเวิร์ด ไม่ใช่ชื่อที่เอ็ดเวิร์ดใช้เรียกทฤษฎีของเขาเอง ดู เรื่องเดียวกัน, บทนำ, หน้า 13.

วิธีการโต้แย้งทางจริยะ

ทรศนะของ เอ็ดเวิร์ด เกี่ยวกับ เรื่องความหมายของศัพท์ทางจริยะถึงแม้จะมีรายละเอียดบางประการแตกต่างจากทรศนะของสตีเวนสัน แต่เมื่อพิจารณาโดยส่วนรวมแล้วไม่ได้แตกต่างกันมากถึงขั้นขัดแย้งกัน เอ็ดเวิร์ดเองก็ไม่ได้โจมตีว่าทรศนะแบบสตีเวนสันไม่ถูกต้องแต่อย่างใด แต่กลับยอมรับเสียอีกว่า ทรศนะของเขาไม่ต่างกับของสตีเวนสัน ดังนั้นสำหรับทรศนะในเรื่องนี้ เอ็ดเวิร์ดจึงไม่ได้แก้ไขหรือเปลี่ยนแปลงทรศนะที่เป็นแก่นของทฤษฎีอิมิติวีสม์ของสตีเวนสันแต่อย่างใด แก้ไขเฉพาะทรศนะเกี่ยวกับการใช้ศัพท์ทางจริยะว่าไม่ได้มีการใช้แบบเคลื่อนไหวเป็นหลัก และเน้นความสำคัญของความหมายเชิงบรรยายของศัพท์ทางจริยะ เพื่อที่จะได้ให้ทฤษฎีอิมิติวีสม์สามารถอธิบายข้อเท็จจริงต่าง ๆ เกี่ยวกับการใช้ภาษาทางจริยะให้สอดคล้องกับที่เป็นอยู่จริงมากขึ้น ความแตกต่างที่สำคัญระหว่างทรศนะของ เอ็ดเวิร์ด และของสตีเวนสันจะปรากฏชัดในประเด็นเรื่องการโต้แย้งทางจริยะ ในประเด็นเรื่องการโต้แย้งทางจริยะ เอ็ดเวิร์ดยอมรับทรศนะของนักปรัชญากลุ่มอิมิติวีสม์คนก่อน ๆ รวมทั้งของสตีเวนสันที่ว่า การโต้แย้งกันในเรื่องการค้าเป็นการยกประเด็นเรื่องข้อเท็จจริงขึ้นมาสนับสนุนหรือคัดค้านการค้าทางจริยะ และเขายังยอมรับทรศนะของสตีเวนสัน เรื่องความไม่ลงรอยกันทั้งสองชนิดที่ปรากฏในการโต้แย้งทางจริยะด้วย ในประเด็นนี้ เอ็ดเวิร์ดพยายามแก้ไขจุดอ่อนของทฤษฎีอิมิติวีสม์ที่ขึ้นมา ตั้งแต่สมัยแรกเริ่มจนถึงสตีเวนสัน กล่าวคือ แอร์และสตีเวนสันมีทรศนะว่า การตัดสินค่าทางจริยะไม่มีความถูกต้องแบบปรนัย ทรศนะเช่นนี้ถูกโจมตีอย่างมาก เพราะเป็นการอธิบายว่า การตัดสินค่าทางจริยะเป็นเรื่องที่ไม่มีรากฐานอยู่บนเหตุผลและการพิสูจน์ เป็นเรื่องของการยึดถือตามอำเภอใจ เอ็ดเวิร์ดจึงพยายามอย่างยิ่งที่จะแก้ไขจุดอ่อนนี้ และในเมื่อทรศนะของสตีเวนสันเกี่ยวกับเรื่องความสัมพันธ์แบบสาเหตุและผลลัพธ์ระหว่างทรศนคติและความเชื่อเป็นพื้นฐานที่นำไปสู่ข้อสรุปดังกล่าว เอ็ดเวิร์ดจึงพยายามชี้ให้เห็นว่าสตีเวนสันเข้าใจผิดที่คิดว่าทรศนคติมีความสัมพันธ์กับความเชื่อในแบบสาเหตุและผลลัพธ์ แท้ที่จริงแล้ว ทรศนคติมีความสัมพันธ์กับความเชื่อในแบบที่เป็นเหตุผล และการตัดสินค่าทางจริยะมีความถูกต้องแบบปรนัยได้ เพราะมีรากฐานอยู่บนกฎเกณฑ์ของเหตุผล เอ็ดเวิร์ดยอมรับเช่นเดียวกับสตีเวนสันว่า การอ้างเหตุผลทางจริยะไม่เกี่ยวข้องกับเหตุผลหรือความสมเหตุสมผลตามวิธีนิรนัยและอุปนัย แต่เขามีทรศนะต่างจากสตีเวนสัน

ตรงที่เขาเชื่อว่า การที่คำทางจริยะมีหลักเกณฑ์ของมันเอง ซึ่งแตกต่างจากหลักเกณฑ์ของวิธี
 นิรนัยและอุปนัย เป็นหลักเกณฑ์ที่ใช้ตัดสินการที่คำทางจริยะแต่ละครั้งว่ามีเหตุผลหรือถูกต้อง
 หรือไม่ในแบบปรนัยได้ อาจจะกล่าวได้ว่า ประเด็นนี้เป็นประเด็นหลักของเอ็ดเวิร์ดส์ใน
 หนังสือเล่มนี้ ถึงแม้จะเห็นได้จากความหมายของชื่อหนังสือของเขา ซึ่งบ่งถึงหลักเกณฑ์ทางด้าน
 เหตุผลของกรวิภาษวิทยาทางจริยะในฐานะที่แตกต่างจากหลักเกณฑ์ของการอ้างเหตุผลใน
 ศาสตร์ต่าง ๆ

ดังได้กล่าวมาแล้วว่า เอ็ดเวิร์ดส์แยกความแตกต่างระหว่างความรู้สึกและทรศนคติ
 เขาถือว่าทั้งสองเป็นคนละประเภทกัน ทรศนคติของเอ็ดเวิร์ดส์ในเรื่องนี้จึงต่างจากทรศนคติ
 ของสตีเวนสัน เป็นการแก้ไขทรศนคติของสตีเวนสันในเรื่องสถานะของทรศนคติ และน่าจะ
 เป็นจุดเริ่มต้นที่เป็นพื้นฐานของการแก้ไขทรศนคติของสตีเวนสันเกี่ยวกับการอ้างเหตุผลทาง
 จริยะ เอ็ดเวิร์ดส์ถือว่าทรศนคติแตกต่างจากความรู้สึกในแง่ที่ทรศนคติเป็นสิ่งที่เรามีต่อ
 ประเภทของการกระทำ ส่วนอารมณ์ความรู้สึกเป็นสิ่งที่เรามีต่อการกระทำเฉพาะอย่าง เมื่อ
 เป็นเช่นนี้ก็หมายความว่า ทรศนคติมีลักษณะที่เกี่ยวข้องกับความเป็นสากล จึงเป็นสิ่งที่เกิด
 จากการอ้างเหตุผลในขณะที่อารมณ์ความรู้สึกที่เรามีต่อการกระทำเฉพาะอย่าง เป็นผลลัพธ์
 จากสาเหตุอย่างหนึ่ง ลักษณะของการกระทำอย่างหนึ่งอาจจะ เป็นสาเหตุให้เราเกิดอารมณ์
 ความรู้สึกขึ้นมาอย่างหนึ่ง แต่การที่เรามีทรศนคติอย่างหนึ่งต่อการกระทำอย่างเดียวกันใน
 สถานะที่จัดอยู่ในการกระทำประเภทหนึ่งนั้น ย่อมเกิดจากการอ้างเหตุผล เพราะการอ้าง
 เหตุผลเท่านั้นที่จะอ้างจากข้อความเฉพาะไปสู่ข้อความสากล หรือจากความรู้สึกเกี่ยวกับการ
 การกระทำเฉพาะอย่าง ไปสู่ทรศนคติเกี่ยวกับประเภทของการกระทำนั้นได้

แต่แทนที่เอ็ดเวิร์ดส์จะแก้ไขทรศนคติของสตีเวนสันไปในทำนองนี้ เขากลับวิเคราะห์ที่
 ปัญหาเรื่องการอ้างเหตุผลสนับสนุนการที่คำทางจริยะโดยไม่แยกความแตกต่างระหว่าง
 ทรศนคติและความรู้สึกตามแนวนี้ ทำให้หน้าสงสัยว่า การที่เอ็ดเวิร์ดส์แยกความแตกต่างทาง
 ด้านประเภทระหว่างทรศนคติและความรู้สึกเป็นเพียงทฤษฎี แต่เมื่อเขาทำการวิเคราะห์สิ่ง
 ที่คนทั่วไปปฏิบัติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องการใช้ความเชื่อสนับสนุนทรศนคติ เอ็ดเวิร์ดส์
 มองไม่เห็นความแตกต่างระหว่างความรู้สึกและทรศนคติ กล่าวคือ เขากล่าวรวม ๆ กันไป
 ว่า เมื่อเรามีสภาพทางจิตใจอย่างหนึ่ง ไม่ว่าจะเป็นความรู้สึกหรือทรศนคติก็ตาม เรา

สามารถกล่าวได้ว่า การที่เรามีสภาพจิตใจเช่นนั้น เป็นสิ่งที่มีเหตุผลหรือเป็นสิ่งที่สมควร ในความหมายที่ว่าสิ่งที่เรามีความรู้สึกหรือทัศนคติที่มีคุณสมบัติอย่างหนึ่ง²² เช่น เมื่อเราโกรธคน ๆ หนึ่ง เมื่อมีผู้ถามว่า ทำไมจึงโกรธคน ๆ นั้น เราก็จะยกเหตุผลขึ้นมาโดยชี้ให้เห็นว่าคนผู้นั้นทำอย่างไรกับเราบ้าง เป็นต้น เหตุผลเหล่านี้ยกขึ้นมาเพื่อชี้ให้เห็นว่าเรามีเหตุผลที่จะโกรธหรือไม่ ไม่ได้ยกขึ้นมาพิสูจน์ว่าเราโกรธจริงหรือไม่ ดังนั้น เมื่อมีผู้ชี้ให้เราเห็นว่าคน ๆ นั้นไม่ได้ทำเช่นนั้น คนอื่นต่างหากที่เป็นคนทำ เราก็จะยอมรับว่า การที่เรโกรธคน ๆ นั้นไม่มีเหตุผล เราไม่ควรโกรธคน ๆ นั้น แต่เราจะไม่บอกว่าเราไม่ได้โกรธผู้นั้นจริงในขณะที่พูด นั่นก็คือ การที่เรามีสภาพทางจิตใจอย่างหนึ่งจะมีเหตุผลสมควรไต่ถามเมื่อสิ่งที่เรามีความรู้สึกต่อหรือมีทัศนคติต่อการกระทำหรือมีคุณสมบัติอย่างที่เราบรรยายจริง ๆ ดังนั้น เขาเชื่อว่าเราสามารถอ้างเหตุผลสนับสนุนทัศนคติได้ เหตุผลของเขาก็คือ เราจะสังเกตได้จากการใช้ภาษาทั่วไปว่า เรากล่าวว่าการที่เรามีสภาพทางจิตใจอย่างหนึ่งมีเหตุผลสมควรหรือไม่ หรือแสดงให้เห็นได้โดยเหตุผลว่าถูกต้องหรือไม่ และวิธีการอ้างเหตุผลนั้นก็เป็นการยกประเด็นเรื่องข้อเท็จจริงมาสนับสนุนข้อความทางจริยะนั่นเอง น่าสังเกตว่า เหตุผลที่ใช้สนับสนุนทัศนคติก็คือความเชื่อที่เรามีเกี่ยวกับคุณสมบัติของสิ่งที่เรามีสภาพทางจิตใจ และสิ่งที่กำหนดว่าคุณสมบัติโดยบางที่ที่เราจะยกขึ้นมาเป็นเหตุผลสนับสนุนก็คือ ทัศนคติของเรา ดังนั้นองค์ประกอบที่เรายกขึ้นมาเป็นเหตุผล จึงเป็นสิ่งเดียวกับองค์ประกอบที่เป็นความหมายเชิงบรรยายของศัพท์ทางจริยะ²³ เอ็ดเวิร์ดส์สรุปว่า ข้อเท็จจริงนี้แสดงให้เห็นว่า การพิสูจน์ด้วยเหตุผลหรือการแสดงเหตุผลไม่ได้จำกัดอยู่เฉพาะในวิธีการนิรนัยและอุปนัย แต่มีความหมายอีกความหมายหนึ่งที่ใช้กับการอ้างเหตุผลสนับสนุนการตีค่าทางจริยะ

²² เรื่องเดียวกัน, หน้า 37.

²³ เอ็ดเวิร์ดส์อธิบายว่า การที่ในบริบทหนึ่งเรายกเอาคุณสมบัติของสิ่งที่เรามีสภาพทางจิตใจขึ้นมาเป็นเหตุผล ในขณะที่อีกบริบทหนึ่งเราอ้างถึงคุณสมบัติเหล่านั้นในฐานะเป็นความหมายเชิงบรรยายของศัพท์ทางจริยะนั้น ไม่ได้แสดงให้เห็นว่าทัศนคติของเขาขัดแย้งกัน แต่ที่เป็นเช่นนั้นก็เพราะข้อความทางจริยะมีลักษณะเฉพาะตรงที่ไม่ได้มีแต่ความหมายเชิงอ้างอิงเท่านั้น แต่แสดงทัศนคติที่มีต่อสิ่งที่มีคุณสมบัติตามที่อ้างถึงด้วย และคุณสมบัติเหล่านั้นเป็นเหตุผลที่ทำให้เรา

ดังนั้น เอ็ดเวิร์ดส์ถือว่า การพิสูจน์ด้วยเหตุผลหรือการมีเหตุผลที่หรือเอาไว้ในหลาย ความหมายด้วยกัน ความหมายหนึ่งใช้กับวิธีการนิรนัย อีกความหมายหนึ่งใช้กับวิธีการอุปนัย และอีกความหมายหนึ่งใช้กับการนำความเชื่อมาสนับสนุนตรรกคติ²⁴ ในแง่นี้ ทรรศนะของ เขาไม่ต่างจากของสตีเวนสัน เพราะสตีเวนสันเองก็พยายามชี้ให้เห็นว่า การใช้ความเชื่อ สนับสนุนตรรกคติเป็นการใช้เหตุผลอย่างหนึ่งที่แตกต่างจากการอ้างเหตุผลตามวิธีอุปนัยและ นิรนัย แต่ความแตกต่างของทรรศนะของคนทั้งสองอยู่ที่ว่า เอ็ดเวิร์ดส์เชื่อว่า การอ้างเหตุผล โดยใช้ความเชื่อมาสนับสนุนตรรกคติมีหลักเกณฑ์ของมันเองแตกต่างจากหลักเกณฑ์ของการ อ้างเหตุผลโดยวิธีนิรนัยและอุปนัย แต่สตีเวนสันเชื่อว่า การอ้างเหตุผลแบบนี้ไม่มีความถูกต้อง ในแบบปรนัย เพราะไม่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ตามวิธีอุปนัยและนิรนัย เป็นการแนะนำ การอ้างเหตุผลเช่นนั้นไม่มีหลักเกณฑ์ของมันเอง ความแตกต่างเช่นนี้มีสาเหตุมาจากความ ชัดแย้งกันเองของทรรศนะของสตีเวนสัน เขาเชื่อว่า การใช้ความเชื่อสนับสนุนตรรกคติเป็น การอ้างเหตุผล แต่ในขณะที่เดียวกันก็เชื่อว่าความเชื่อและตรรกคติมีความสัมพันธ์กันในแบบ สาเหตุและผลลัพธ์ ที่ว่าชัดแจ้งก็เพราะเหตุผลกับการ เป็นสาเหตุผลลัพธ์กันไม่ใช่สิ่งเดียวกัน ความชัดแจ้งกันนี้ทำให้ทรรศนะของสตีเวนสันขาดความคงเส้นคงวา เขาพยายามพิสูจน์ว่า การใช้ความเชื่อสนับสนุนตรรกคติเป็นการอ้างเหตุผล แต่ในที่สุดเขากลับถือว่าวิธีการเช่นนั้น ไม่อาจมีความถูกต้องหรือความสัมพันธ์ในแบบปรนัยได้ เนื่องจากการใช้ความเชื่อเป็น สาเหตุเปลี่ยนตรรกคติไม่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ ซึ่งเป็นการแนะนำการอ้างเหตุผล หรือความสัมพันธ์ไม่มีใช้ในความหมายอื่นนอกเหนือไปจากที่ใช้ในวิธีการนิรนัยและอุปนัย

มีตรรกคติเช่นนั้น ดูเรื่องเดียวกัน หน้า 149 - 150 เอ็ดเวิร์ดส์หมายความว่า จากการที่ คุณสมบัติจำนวนหนึ่ง เป็นเหตุผลที่ทำให้เรามีตรรกคติอย่างหนึ่ง เมื่อเราใช้ข้อความทาง จริยะแสดงตรรกคติ ข้อความทางจริยะนั้นก็ควรมีความหมายที่อ้างถึงคุณสมบัตินั้นของสิ่งที่เรามี ตรรกคติคือด้วย และในอีกบริบทหนึ่ง เมื่อเราต้องการชี้ให้เห็นว่าทำไมเราจึงมีตรรกคติ เช่นนั้น เราจึงยกเอาคุณสมบัตินั้นขึ้นมาเป็นเหตุผล.

²⁴เรื่องเดียวกัน, หน้า 131.

เป็นการชักจูงที่เขาพยายามพิสูจน์มาตั้งแต่ต้น ทรรศนะของสตีเวนสันจะมีความคงเส้นคงวา ใ้ก็คือเมื่อเขายืนยันว่า การใช้ความเชื่อสนับสนุนทรรศนคติเป็นการอ้างเหตุผลชนิดหนึ่งที่แตกต่างจากการอ้างเหตุผลโดยวิธีนิรนัยและอุปนัย และมีความสมเหตุสมผลโดยตัวมันเอง หรือมีความถูกต้องในแบบปรนัยที่มีลักษณะเฉพาะของมันเอง หรือไม่เขาก็ต้องยืนยันว่า การใช้ความเชื่อสนับสนุนทรรศนคติไม่ใช่การอ้างเหตุผล เป็นเรื่องของความสัมพันธ์แบบสาเหตุผลลัพธ์ และดังนั้นไม่เกี่ยวข้องกับการอ้างเหตุผลหรือความสมเหตุสมผล เอ็ดเวิร์ดพยายามแก้ไขทรรศนะในเรื่องนี้ของสตีเวนสันให้มีความคงเส้นคงวาโดยชี้ให้เห็นว่า จงกการใช้ภาษาทั่วไป การใช้ความเชื่อสนับสนุนทรรศนคติเป็นการอ้างเหตุผลอีกอย่างหนึ่งต่างหากจากการอ้างเหตุผลตามวิธีนิรนัยและอุปนัย และดังนั้นย่อมมีหลักเกณฑ์ของมันเองที่ไม่ขึ้นกับหลักเกณฑ์ของวิธีทั้งสอง เขาโจมตีทรรศนะที่ยึดถือว่าการอ้างเหตุผลจำกัดอยู่เฉพาะวิธีการนิรนัยและอุปนัยว่า เป็นการมองข้ามการใช้ภาษาทั่ว ๆ ไป ซึ่งใช้วลีเกี่ยวกับการอ้างเหตุผลหรือความมีเหตุผลกับการใช้ความเชื่อสนับสนุนทรรศนคติด้วย และการยึดถือทรรศนะเช่นนี้ทำให้นำไปสู่ข้อสรุปว่า การตีค่าทางจริยะไม่มีความถูกต้องแบบปรนัย

ตามทรรศนะของเอ็ดเวิร์ด หลักเกณฑ์ของการอ้างเหตุผลโดยใช้ความเชื่อสนับสนุนทรรศนคตินั้นมีอยู่ว่า การตีค่าทางจริยะ ไม่ว่าจะ เป็นประโยคที่ใช้ "ดี" หรือที่ใช้ "ควร" ก็ตาม จะมีเหตุผลก็หรือแสดงให้เห็นได้ก็ด้วยเหตุผลว่าถูกต้องก็ต่อเมื่อความเชื่อที่ใช้สนับสนุนทรรศนคตินั้นเป็นความเชื่อที่ถูกต้อง²⁵ หรืออีกนัยหนึ่ง การตีค่าทางจริยะจะได้รับการพิสูจน์ว่ามีความถูกต้องแบบปรนัยก็ต่อเมื่อข้อความแบบจริงเท็จที่ยกขึ้นมาเป็นเหตุผลสนับสนุนเป็นข้อความที่ได้รับการพิสูจน์แล้วว่าเป็นความจริง หรือบรรยายสิ่งที่มีอยู่จริง เพราะตามเงื่อนไขเท่านั้นที่จะทำให้เรากล่าวได้ว่า การยึดถือทรรศนคติอย่างหนึ่งมีเหตุผลสมควรหรือมีความถูก

²⁵ ในกรณีของ "ควร" เนื่องจากประโยคที่ใช้ "ควร" มีลักษณะคล้ายประโยคคำสั่ง หลักเกณฑ์ที่ใช้ตัดสินการตีค่าด้วยประโยคเช่นนี้พิสูจน์ได้ก็ด้วยเหตุผลว่าถูกต้องหรือไม่ จึงซับซ้อนกว่า แต่หลักเกณฑ์ที่เป็นแก่นก็ยังคงเหมือนประโยคที่ใช้ "ดี" คือ ข้อความแบบจริงเท็จที่นำมาสนับสนุนจะต้องเป็นข้อความที่เป็นความจริง

ของแบบปรนัย หรืออีกนัยหนึ่ง การยึดถือทัศนคติอย่างหนึ่งจะมีความถูกต้องแบบปรนัยก็ต่อเมื่อมีรากฐานอยู่บนความจริง หรือบนความเชื่อที่ถูกต้อง เอ็ดเวิร์ดสรุปว่า

เมื่อเรากล่าวว่าการตัดสินค่าทางจริยะของคุณผู้หนึ่งได้รับการพิสูจน์แล้วว่าไม่ถูกต้อง โดยปกติแล้ว เราไม่ได้หมายความว่าขอเท็จจริงที่การตัดสินนั้นยืนยันไม่มีอยู่จริง (เพราะการตัดสินนั้นไม่ได้ยืนยันสิ่งใดทั้งสิ้น) แต่เราหมายความว่า ขอเท็จจริงซึ่งถูกนำมาสนับสนุนการตัดสินนั้นไม่มีอยู่จริง²⁶

ทฤษฎีเรื่องหลักเกณฑ์ของการอ้างเหตุผลโดยใช้ความเชื่อสนับสนุนทัศนคติจะปรากฏชัดยิ่งขึ้นเมื่อพิจารณาทฤษฎีของเอ็ดเวิร์ดเรื่องวิธีการโต้แย้งทางจริยะประกอบ เอ็ดเวิร์ดเชื่อเช่นเดียวกับสตีเวนสันว่า การโต้แย้งทางจริยะมีความไม่ลงรอยกันในเรื่องทัศนคติเป็นประเด็นหลัก และมีความไม่ลงรอยกันในเรื่องความเชื่อเป็นประเด็นรอง²⁷

²⁶ เรื่องเดียวกัน, หน้า 230. "...what we normally mean when we say that a person's moral judgment has been disproven is not that the facts it asserts do not exist (since it asserts none) but that the facts which are brought up to support it do not exist." ข้อความในวงเล็บอาจจะดูเหมือนกับว่าขัดแย้งกับทฤษฎีของเขาเองที่ว่า ประโยคทางจริยะมีความหมายเชิงบรรยายซึ่งยืนยันคุณสมบัติของสิ่งที่ผู้พูดยกย่อง แต่ความจริงแล้วไม่ขัดแย้งกัน กล่าวคือ เอ็ดเวิร์ดถือว่า การอ้างถึงคุณสมบัติต่าง ๆ ของสิ่งที่ผู้พูดยกย่อง นอกจากจะเป็นความหมายเชิงบรรยายของศัพท์ทางจริยะแล้ว ยังเป็นเหตุผลที่ทำให้ผู้พูดมีทัศนคติเช่นนั้นด้วย ดังนั้นเมื่อผู้พูดแสดงทัศนคติออกมาว่า "สิ่งนี้ดี" และต้องการจะยกเหตุผลมาสนับสนุนทัศนคติของตน เขาก็จะยกเอาคุณสมบัติต่าง ๆ ที่ "สิ่งนี้" มีและเป็นคุณสมบัติที่เขาเห็นชอบด้วยขึ้นมาเป็นเหตุผลในข้อความที่ยกมาข้างต้น เอ็ดเวิร์ดต้องการจะหมายความว่า การแสดงทัศนคติซึ่งได้รับการสนับสนุนด้วยเหตุผลดังกล่าว ไม่ได้เป็นการยืนยันขอเท็จจริงใด ๆ ทั้งสิ้น

²⁷ เอ็ดเวิร์ดใช้ศัพท์ "ความไม่ลงรอยกันในเรื่องความเชื่อ" และ "ความไม่ลงรอยกันในเรื่องทัศนคติ" ในความหมายเดียวกับที่สตีเวนสันใช้ต่างกันแต่เฉพาะความหมายของ "ทัศนคติ"

แตกต่างจากการโต้แย้งในศาสตร์ต่าง ๆ ซึ่งมีแต่ความไม่ลงรอยกันในเรื่องความเชื่อ และ
เช่นเดียวกัน เขาเชื่อว่าความไม่ลงรอยกันในเรื่องทฤษฎีในบางกรณีอาจจะมีรากฐานอยู่
บนความไม่ลงรอยกันในเรื่องความเชื่อ และในบางกรณีอาจจะไม่มียากฐานอยู่บนความไม่ลง
รอยกันในเรื่องความเชื่อ ทฤษฎีของเอ็ดเวิร์ดส์ต่างจากทฤษฎีของสตีเวนสันในเรื่องวิธี
ยุติการโต้แย้ง เขาชี้ให้เห็นความแตกต่างระหว่างการพิสูจน์ความถูกต้องของทฤษฎีอย่าง
หนึ่งและการทำให้ผู้อื่นยอมรับทฤษฎีนั้น²⁸ เขายกตัวอย่างว่า เช่น เราอาจจะพิสูจน์ได้ว่า
โลกกลม แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าคนทุกคนจะต้องยอมรับว่าโลกกลม ถึงแม้เราจะมีหลักฐาน
ที่แน่ชัดและสมบูรณ์ที่สุด แต่ก็เป็นไปได้ว่าคนบางคนอาจจะยังเชื่ออยู่ว่าโลกแบน และการที่คน
เราไม่ลงรอยกันในเรื่องนี้ก็ไม่ได้หมายความว่าไม่มีหลักเกณฑ์แบบปรนัยมาตัดสินได้ว่าโลกกลม
หรือโลกแบน เราได้พิสูจน์แล้วโดยมีหลักฐานที่สมบูรณ์ คนอื่นจะเห็นด้วยหรือไม่นั้น ไม่สามารถ
ทำให้ทฤษฎีของเราปราศจากความถูกต้องแบบปรนัยได้ และในทำนองเดียวกัน การที่ทฤษฎีหนึ่ง
เป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไป ก็ไม่ได้หมายความว่าทฤษฎีนั้นได้รับการพิสูจน์แล้วว่าถูกต้อง

เมื่อแยกความแตกต่างเช่นนี้แล้ว เอ็ดเวิร์ดส์จึงชี้ให้เห็นว่า การยุติการโต้แย้งต่าง ๆ
มีอยู่ 3 ลักษณะด้วยกัน²⁹

1. การยุติการโต้แย้งในศาสตร์ต่าง ๆ โดยการพิสูจน์ให้เห็นว่าฝ่ายหนึ่งถูก ฝ่ายหนึ่ง
ผิด เป็นการยุติการโต้แย้งกันในเรื่องความเชื่อ โดยการใช้ให้เห็นว่า ข้อความของฝ่ายหนึ่งเป็น
ข้อความที่เป็นความจริง และข้อความของอีกฝ่ายหนึ่งที่ยืนยันในทางตรงกันข้ามเป็นข้อความเท็จ
แต่ไม่จำเป็นว่าทั้งสองฝ่ายจะต้องลงรอยกัน ฝ่ายหนึ่งอาจจะไม่ยอมรับทฤษฎีของอีกฝ่ายหนึ่ง
ทั้ง ๆ ที่ฝ่ายหลังได้พิสูจน์ให้เห็นแล้วว่าทฤษฎีของตนถูกต้อง แต่การที่ฝ่ายหนึ่งได้พิสูจน์ให้
เห็นแล้วว่าทฤษฎีของตนถูกต้อง ก็หมายความว่ามีการโต้แย้งได้ยุติลงแล้ว การยุติการโต้แย้ง

²⁸ เรื่องเดียวกัน, หน้า 25 - 27. สตีเวนสันได้แยกความแตกต่างนี้ไว้เช่นกัน แต่
ก็ไม่ได้ใช้ความแตกต่างนี้ให้เป็นประโยชน์ในการวิเคราะห์เรื่องวิธียุติการโต้แย้งทางจริยะ
กฤษที่ 9 หน้า

²⁹ เรื่องเดียวกัน, หน้า 25 - 28, 40 - 41.

ในลักษณะนี้เป็นการพิสูจน์ให้เห็นว่า ความเชื่อของฝ่ายหนึ่งถูกต้องโดยอาศัยวิธีการทางวิทยาศาสตร์

2. การยุติการโต้แย้งโดยการทำให้ทั้งสองฝ่ายลงรอยกัน โดยที่ฝ่ายหนึ่งเปลี่ยนทัศนคติมาตรงกับอีกฝ่ายหนึ่ง ไม่ว่าทัศนคติของฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งจะได้รับการพิสูจน์แล้วว่าถูกต้องหรือไม่ก็ตาม

3. การยุติการโต้แย้งทางจริยะ โดยการพิสูจน์ให้เห็นว่าทัศนคติของฝ่ายหนึ่งมีเหตุผลสมควร เป็นทัศนคติที่ถูกต้อง เพราะเป็นการยึดถือทัศนคติที่มีรากฐานอยู่บนความจริงหรือความเชื่อที่ถูกต้อง การยุติการโต้แย้งในลักษณะเช่นนี้ เหมือนกับในข้อ 1 ในแง่ที่ว่าไม่จำเป็นว่าผู้ที่โต้แย้งกันจะต้องลงรอยกัน ถ้าฝ่ายหนึ่งสามารถพิสูจน์ให้เห็นได้ว่า ความเชื่อที่อีกฝ่ายหนึ่งนำมาสนับสนุนทัศนคติเป็นความเชื่อที่ไม่ถูกต้อง และความเชื่อที่ตนนำมาสนับสนุนทัศนคติของตนเป็นความเชื่อที่ถูกต้อง ก็หมายความว่า ฝ่ายนั้นได้พิสูจน์ให้เห็นแล้วว่า การตัดสินค่าทางจริยะของตนถูกต้อง มีรากฐานอยู่บนความเชื่อที่ถูกต้อง และหมายความว่า การโต้แย้งได้ยุติลง ไม่ว่าทั้งสองฝ่ายจะลงรอยกันหรือไม่ก็ตาม การยุติการโต้แย้งทางจริยะต่างจากการยุติการโต้แย้งกันในศาสตร์ต่าง ๆ ในแง่ที่เป็นการพิสูจน์ให้เห็นว่า ทัศนคติของฝ่ายหนึ่งถูกต้องโดยอาศัยหลักเกณฑ์ของการอ้างเหตุผลทางจริยะ

สรุปแล้ว การยุติการโต้แย้งตามข้อ 1 และข้อ 3 เป็นลักษณะเฉพาะของการยุติการโต้แย้งในศาสตร์ต่าง ๆ และในการตัดสินค่าตามลำดับ ส่วนการยุติการโต้แย้งในลักษณะตามข้อ 2 นั้น เป็นลักษณะที่อาจจะปรากฏในการโต้แย้งในศาสตร์ต่าง ๆ หรือในการตัดสินค่าก็ได้ ประเด็นสำคัญที่เอ็ดเวิร์ดส์ต้องการชี้ให้เห็นก็คือ การยุติการโต้แย้งตามข้อ 1 และ 3 เป็นการยุติที่เกิดขึ้นเมื่อทัศนคติของฝ่ายหนึ่งได้รับการพิสูจน์แล้วว่า มีความถูกต้อง ดังนั้นไม่ว่าอีกฝ่ายหนึ่งซึ่งมีทัศนคติที่ได้รับการพิสูจน์แล้วว่าไม่ถูกต้อง จะเปลี่ยนความเชื่อหรือทัศนคติของตนมาตรงกับของอีกฝ่ายหนึ่งหรือไม่ ไม่ใช่เรื่องสำคัญ และไม่ได้เป็นสิ่งกำหนดการยุติการโต้แย้ง

ดังนั้น จะเห็นได้ว่า จากการที่เอ็ดเวิร์ดส์เชื่อว่า การใช้ความเชื่อสนับสนุนทัศนคติเป็นการอ้างเหตุผลชนิดหนึ่งที่มีกฎเกณฑ์ของมันเอง เป็นหลักเกณฑ์แบบปรนัยที่แตกต่างจากหลักเกณฑ์ของวิธีนัยและอุปนัย ทำให้เขาเชื่อว่าการโต้แย้งทางจริยะอาจยุติลงได้ในลักษณะตาม

ตามข้อ 3 ในแง่นี้ ทรรศนะของเอ็ดเวิร์ดส์แตกต่างจากรทรรศนะของสตีเวนสันซึ่งถือว่าการ
 ยุติการโต้แย้งทางจริยะมีลักษณะตามข้อ 2 เพียงอย่างเดียวเท่านั้น เอ็ดเวิร์ดส์โจมตีทรรศนะ
 ของสตีเวนสันในแง่ที่เข้าใจผิดคิดว่า ในเมื่อข้อความแบบจริงเท็จไม่อาจมีความเกี่ยวข้อง
 สัมพันธ์กับข้อความทางจริยะในลักษณะที่จะทำให้เกิดการยุติการโต้แย้งตามแบบที่ 1 ได้ ก็ต้อง
 มีความสัมพันธ์กับข้อความทางจริยะ เฉพาะในลักษณะที่จะทำให้เกิดการยุติการโต้แย้งในแบบที่ 2
 เท่านั้น นั่นก็คือ การที่สตีเวนสันถือว่าทรรศนคติจ้อยู่ในประเภทเดียวกับความรู้สึก ทำให้
 เขาเชื่อว่าทรรศนคติมีความสัมพันธ์กับความเชื่อได้เฉพาะในแบบสาเหตุและผลลัพธ์เท่านั้น
 ดังนั้น การใช้ความเชื่อสนับสนุนทรรศนคติ จึงเป็นการใช้ความเชื่อเป็นสาเหตุให้อีกฝ่ายหนึ่ง
 เปลี่ยนทรรศนคติมาตรงกับของผู้พูด ไม่ใช่เป็นการใช้ความเชื่อเป็นเหตุผลพิสูจน์ความถูกต้อง
 ความทรรศนคติของตน การโต้แย้งทางจริยะจึงยุติลงได้เฉพาะในลักษณะที่ 2 เท่านั้น³⁰ แต่
 เอ็ดเวิร์ดส์เชื่อว่า ความจริงแล้ว ข้อความแบบจริงเท็จมีความสัมพันธ์กับข้อความทางจริยะใน
 ลักษณะที่จะทำให้เกิดการยุติการโต้แย้งในลักษณะที่ 3 ได้ด้วย สิ่งเกิดได้จากการใช้ภาษา
 ทางจริยะ และจากวิธีการที่คนเราใช้ในการโต้แย้งทางจริยะ ว่าคนเราใช้ความเชื่อพิสูจน์
 ความถูกต้องของข้อความทางจริยะด้วย ไม่ได้ใช้ความเชื่อเป็นสาเหตุให้อีกฝ่ายหนึ่งเปลี่ยน
 ทรรศนคติมาตรงกับของตน เอ็ดเวิร์ดส์ชี้ให้เห็นว่า การแก้ไขทรรศนะของสตีเวนสันทำได้
 โดยเข้าใจความหมายของการยุติการโต้แย้งในแบบที่ 3 และความหมายของความสัมพันธ์
 ระหว่างทรรศนคติและความเชื่อซึ่งจะนำไปสู่การยุติการโต้แย้งในแบบที่ 3 ซึ่งเป็นความหมาย
 ที่ใช้กันโดยทั่วไป

³⁰ อีกประการหนึ่ง การที่สตีเวนสันมีทรรศนะเช่นนี้อาจจะเป็นผลมาจากการที่เขา
 เน้นจุดประสงค์ของคู่โต้แย้งที่จะทำให้อีกฝ่ายหันมาลงรอยกับตนในเรื่องความเชื่อหรือ
 ทรรศนคติ มากกว่าที่จะเน้นจุดประสงค์ของคู่โต้แย้งในการพิสูจน์ความถูกต้องของทรรศนะของ
 ตน และจากการที่สตีเวนสันเชื่อว่าการโต้แย้งกันทางจริยะยุติลงได้เฉพาะในลักษณะที่ 2 เท่านั้น
 จึงทำให้เขาวิเคราะห์วิธีการอื่น ๆ ในการยุติการโต้แย้งกัน นอกเหนือไปจากวิธีการใช้
 เหตุผลสนับสนุนทรรศนคติกด้วย ในฐานะที่มีความสำคัญไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าการใช้ความเชื่อสนับสนุน
 ทรรศนคติ

สำหรับทฤษฎีของเอ็ดเวิร์ดเกี่ยวกับรูปแบบต่าง ๆ ของการใช้ความเชื่อสนับสนุนทฤษฎีนั้นไม่แตกต่างจากทฤษฎีของสติเวนสัน และเช่นเดียวกับสติเวนสัน เอ็ดเวิร์ดยอมรับว่า ในกรณีที่มีความไม่ลงรอยกันในเรื่องทฤษฎีไม่ได้มีรากฐานอยู่บนความไม่ลงรอยกันในเรื่องความเชื่อ การโต้แย้งทางจริยะก็จะไม่สามารถยุติลงได้ตามแบบที่ 3³¹ น่าสังเกตว่าเอ็ดเวิร์ดไม่กล่าวถึงวิธีการชักจูงใจหรือวิธีการอ้างเหตุผลทางตรรกวิทยาในขณะที่สติเวนสันกล่าวเอาไว้ ทั้งนี้เพราะเอ็ดเวิร์ดสนใจเฉพาะประเด็นว่าการพิสูจน์ความถูกต้องของการที่ค่าทางจริยะมีวิธีการอย่างไร ในเมื่อวิธีการทั้งสองไม่ใช่วิธีพิสูจน์ความถูกต้องของการที่ค่าทางจริยะ เขาจึงไม่กล่าวถึงเอาไว้ ส่วนสติเวนสันสนใจประเด็นเกี่ยวกับว่าการพยายามทำให้เกิดความลงรอยกันทางจริยะมีวิธีการอะไรบ้าง จึงกล่าวถึงวิธีการทั้งสองไว้ด้วย เพราะเป็นวิธีที่จะนำไปสู่ความลงรอยกันทางจริยะได้

พัฒนาการทางความคิดที่มีต่อทฤษฎีโมติวิสม์

จากทฤษฎีของเอ็ดเวิร์ดเท่าที่กล่าวไปแล้ว จะเห็นได้ว่า เอ็ดเวิร์ดพยายามปรับปรุงแก้ไขทฤษฎีโมติวิสม์เท่าที่ตกทอดมาถึงสติเวนสัน ให้มีความน่าเชื่อถือมากยิ่งขึ้น เขารับเอาทฤษฎีหลักมาจากทฤษฎีของสติเวนสัน และพยายามแก้ไขทฤษฎีบางประการที่เป็นจุดอ่อนที่ได้รับความวิพากษ์วิจารณ์และถูกโจมตีอย่างมาก เอ็ดเวิร์ดมองเห็นข้อบกพร่องโดยทั่วไปของสติเวนสันในข้อที่ว่า สติเวนสันอ้างว่าทฤษฎีของเขาพยายามวิเคราะห์การใช้ภาษาทางจริยะโดยทั่วไปของคนธรรมดาสามัญ เพื่อที่จะอธิบายการใช้ภาษาเช่นนี้ให้กระจ่างแจ้ง แต่ทฤษฎี

³¹ เอ็ดเวิร์ดเห็นว่า การโต้แย้งทางจริยะบางกรณีเท่านั้นที่ไม่อาจยุติลงได้ในแบบที่ 3 ไม่ใช่ทุกกรณีไป ดังนั้น คำวิจารณ์ที่ว่า ทฤษฎีโมติวิสม์ให้ข้อสรุปว่า เราไม่อาจพิสูจน์การตัดสินค่าทางจริยะต่าง ๆ ที่ขัดแย้งกันว่าของใครถูกต้องนั้น ไม่เป็นความจริง เพราะเป็นการอ้างถึงทุกกรณี ทฤษฎีโมติวิสม์ยอมรับแต่เพียงว่า ในบางกรณีเท่านั้นที่ไม่อาจมีการพิสูจน์เช่นนี้ได้ เอ็ดเวิร์ดกล่าวว่า ทฤษฎีจริยศาสตร์เชิงวิเคราะห์ที่ทฤษฎีอื่นก็ไม่สามารถอธิบายข้อเท็จจริงเช่นนี้ได้ดีกว่าทฤษฎีโมติวิสม์

ของสตีเวนสันหลายประการขัดแย้งกับสามัญสำนึกหรือการใช้ภาษาของคนธรรมดาสามัญ
 ทรยศนะเหล่านี้ไ้แก่ ทรยศนะที่ว่าศัพท์ทางจริยะใช้สร้างอิทธิพลต่อทรศนคติเป็นหลัก
 ทรศนคติและความรู้สึกจักอยู่ในประเภทเดียวกัน การโต้แย้งทางจริยะเป็นการหาสาเหตุ
 มาเปลี่ยนแปลงทรศนคติ และการคัดสินทางจริยะไม่มีความถูกต้องแบบปรนัย³² เอ็ดเวิร์ดส์
 พยายามที่จะพัฒนาทฤษฎีอีโมติวิสม์ไปโดยทำให้การวิเคราะห์ของทฤษฎีนี้ให้ข้อสรุปที่ปราศจาก
 ความขัดแย้งกับการใช้ภาษาทางจริยะตามธรรมดาสามัญ โดยอาศัยการแก้ไขทรศนนะของ
 สตีเวนสันดังกล่าวข้างต้น และวิธีแก้ไขของเขาก็คือ คำนี้ถึงความหมายของคำต่าง ๆ ความ
 ที่คนทั่วไปใช้กันให้มากขึ้น เอ็ดเวิร์ดส์ได้พัฒนาทฤษฎีอีโมติวิสม์ไปอย่างไร จะไ้แยกกล่าวเป็น
 สองประเด็น คือในเรื่องความหมายของศัพท์ทางจริยะ และวิธีโต้แย้งทางจริยะ

ในเรื่องความหมายของศัพท์ทางจริยะ นอกไปจากเรื่องการแก้ไขทรศนนะของ
 สตีเวนสันเกี่ยวกับเรื่องความหมายของศัพท์ทางจริยะตามรูปแบบที่หนึ่งซึ่งตรงกับที่สตีเวนสัน
 เสนอแก้ไขไว้เองแล้ว ทฤษฎีของเอ็ดเวิร์ดส์ก็ไม่ได้เปลี่ยนแปลงแก้ไขทรศนนะแก่นของทฤษฎี
 อีโมติวิสม์แต่อย่างใด เป็นเพียงการปรับปรุงทรศนนะบางประการเพื่อให้สอดคล้องกับการใช้
 ภาษาทั่วไปมากขึ้น เอ็ดเวิร์ดส์ชี้ให้เห็นว่า ศัพท์ทางจริยะไม่ได้ใช้ในการกระคุนทรศนคติ
 เป็นหลักอย่างที่สตีเวนสันเข้าใจ แต่ใช้เพื่อจุดประสงค์หลายประการด้วยกัน รวมทั้งเพื่อ
 บรรยายคุณสมบัติของสิ่งที่ยกย่องเพียงอย่างเดียว ทรศนนะเช่นนี้ทำให้เอ็ดเวิร์ดส์เน้น
 ความสำคัญของความหมายเชิงบรรยายแบบปรนัยของศัพท์ทางจริยะ และทำให้ทฤษฎีของเขา
 ให้ความสำคัญกับลักษณะทั้งสองชนิดของศัพท์ทางจริยะ คือ ทั้งในค่านความหมายเชิงบรรยาย
 และลักษณะเชิงอีโมติฟเท่าเทียมกัน และดังนั้นจึงถือได้ว่า เอ็ดเวิร์ดส์พัฒนาทฤษฎีอีโมติวิสม์ไป
 ในแง่ที่ทำให้ทฤษฎีนี้สามารถอธิบายความหมายของศัพท์ทางจริยะตามที่ใช้กันทั่วไปได้น่าเชื่อ
 มากยิ่งขึ้น

³² ดูคำวิจารณ์เช่นนี้ใน W.D. Hudson, เรื่องเดิม, หน้า 147 - 148.

J.J. Kupperman เรื่องเดิม หน้า 46 - 48 และ G.J. Warnock, Contemporary Moral Philosophy (London: Macmillan, 1970), หน้า 25 - 26.

พัฒนาการที่สำคัญที่ทฤษฎีของเอ็ดเวิร์ดส์นำมาสู่ทฤษฎีโมติวิสมก็คือ เรื่องความถูกต้องแบบปรนัยของข้อความทางจริยะ ทฤษฎีโมติวิสมแต่เดิมมาให้ข้อสรุปว่า การตัดสินค่าทางจริยะไม่มีความถูกต้องแบบปรนัย เอ็ดเวิร์ดส์พยายามแก้ไขทรรศนะเช่นนี้เสียใหม่ เพราะข้อสรุปเช่นนี้หมายความว่า การตัดสินค่าทางจริยะไม่มีรากฐานอยู่บนเหตุผล เป็นเรื่องของการยึดถือตามอำเภอใจ ซึ่งเป็นข้อสรุปที่ขัดกับข้อเท็จจริงในการใช้ภาษาทั่วไปและวิธีการที่คนทั่วไปใช้ในการโต้แย้งทางจริยะ เอ็ดเวิร์ดส์แก้ไขทรรศนะในเรื่องนี้โดยการวิเคราะห์ความหมายของ "การพิสูจน์ด้วยเหตุผล" และชี้ให้เห็นว่าคนทั่วไปใช้วลีนี้กับการใช้ความเชื่อสนับสนุนทรรศนะคติ และดังนั้น การใช้ความเชื่อสนับสนุนทรรศนะคติจึงเป็นการใช้เหตุผลชนิดหนึ่งที่แตกต่างกันจากการอ้างเหตุผลตามวิธีนัยและอุปนัย เป็นการชี้ให้เห็นว่า การใช้ภาษาในการตัดสินค่าทางจริยะมีหลักเกณฑ์ของมันเป็นเอง หลักเกณฑ์ที่ใช้ตัดสินความถูกต้องของการตัดสินค่าทางจริยะเป็นหลักเกณฑ์ที่มีอยู่โดยตัวมันเอง ไม่ได้ขึ้นกับหลักเกณฑ์ของการอ้างเหตุผลตามวิธีนัยและอุปนัย ดังนั้น ถึงแม้การตัดสินค่าทางจริยะจะไม่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ตามหลักนัยและอุปนัย แต่ก็ไม่ได้หมายความว่า การตัดสินค่าทางจริยะ ไม่มีความถูกต้องแบบปรนัย หรืออีกนัยหนึ่ง เอ็ดเวิร์ดส์พยายามชี้ให้เห็นว่า การโต้แย้งทางจริยะเป็นเรื่องของการพิสูจน์ความถูกต้องของข้อความทางจริยะ ไม่ได้เป็นเพียงการพยายามแสวงหาความลงรอยกันอย่างที่สุดที่เวินสันเข้าใจ และการกล่าวว่าการใช้ประเด็นข้อเท็จจริงมาสนับสนุนการตัดสินค่าทางจริยะเป็นการใช้เหตุผลพิสูจน์ความถูกต้องของข้อความทางจริยะนั้นไม่ได้ขัดกับการใช้ภาษาทั่วไป แต่ทั้งนี้ การที่กล่าวว่าข้อความทางจริยะมีความถูกต้องแบบปรนัยได้ ไม่ได้หมายความว่า ข้อความทางจริยะเป็นข้อความชนิดเดียวกับที่ใช้ในศาสตร์ต่าง ๆ หรือไม่ก็เป็นข้อความที่ยืนยันคุณสมบัติที่อยู่นอกขอบเขตของประสบการณ์ แต่หมายความว่า การแสดงทรรศนะคติของข้อความทางจริยะมีรากฐานอยู่บนความเชื่อที่ถูกต้อง

